IOACHIMI BELLAII ANDINI POEMATVM LIBRI QVATVOR:

QVIBVS CONTINENTVR,

ELEGIAE. VARIA EPIGR.
AMORES. TVMVLI.

Ex libris Joannis Doctoris

Camilli Palma Theologi.

PARISIIS,

Apud Federicum Morellum, in uico Bellouaco, ad vrbanam Morum.

M. D. LVIII.

CVM PRIVILEGIO REGIS.

PRIVILEGII SENTENTIA.

CAVTVM eſt auctoritate Henrici. II. Francorum Regis, ne quis alius præter Federicum Morellum, hoſce Ioachimi Bellaij Poëmatum libros ante ſexennium ab hac prima editione, excudat, néue uendat. Qui ſecus fecerit libris & pœna in ſanctione æſtimata mulctabitur. Datũ apud Aquæ bellæ fontem, die Martij tertio. An. M. D. LVII. Ex mandato Regio, I. Auanſonio, Regi ab intimis Conſiliis, præſente, ſubſignatum,

DVTHIER.

EX QVADAM EPISTOLA FRANciſci Oliuarij GALL. Nomophylacis ad I. Morellum Ebrodunenſ.

Hoſpitalij Epiſtolam legi. De qua nil aliud dicam, quàm, quòd, uel ſine titulo, auctorem ſuum referat: & bis mille aliis intermixta, non me fallere queat. Perlectam ſepoſui, per ociũ ſubinde relecturus, cùm Muſis, ſimul ac Philoſophię indulgêre iuuabit. Bellaij poëmata, mihi poſt tuum diſceſſum, ter, quater relecta, ſemper magis ac magis allubeſcunt. Quanquam ſunt in iis nonnulla quæ me fugiunt, quòd ſcilicet res ipſas non capio. Neſcio quid ille Græcè uel Latinè præſtare queat: hoc unum ſcio, qualia ſcribit, niſi ab eo præſtari non poſſe, qui ſit uaria ac multiplici eruditionè, iudicio autem perelegante perpolitus. Nam ſelectiſſimum illum Gallicę dictionis nitorem, ac perpetuam quandam in illa lingua gratiam, qui talem uel polliceatur, uel iam iam reipſa præſtet, nondum mihi quẽquam hactenus legere cõtigit. Tu hunc meo nomine plurimùm ſaluêre iubebis. Opto homini fortunã tali ingenio dignam. Nam uel inuita illa, clarus atq; illuſtris euadet. Quòd ſi fortunæ nihil acceſſerit, certè illius ipſius magno probro, uel potius ingenti ſummatûm uirorum pudori futurum eſt. Benè uale. Ex Leonuillano noſtro, quarto Cal. Septembr. M. D. LVIII.

AD D. MARG. HENR. II. Regis Chriſtianiſſ. Sororem vnicam.

Principibus placuiſſe viris non vltima laus eſt,
Vt cecinit Latiæ gloria prima lyræ.
Aſt ego qui patriis nuper digreſſus ab oris
Auſonium tento non bene certus iter,
Hæ tibi ſi placeant incultæ, Diua, Camœnæ,
Crediderim ſummis me placuiſſe Deis.

IOACH. BELLAII
AND. ELEGIARVM
LIB. I.

CVR INTERMISSIS GALLICIS LATINE SCRIBAT.

GAllica ꝙ noſtri nunc linquant æquora remi,
Et Latij tentent alta fluenta maris,
Haud ſpõte huc noſtra eſt uẽtis allapſa carina,
O Diua, ingenij portus, & aura mei.
Sed tua ſidereas imitantia lumina flammas,
Lumina Amyclæa lucidiora face,
Dum regerent curſus patrij per cærula ponti,
Nec quateret noſtram dira procella ratem,
Tunc licuit plenis ſecurum currere uelis,
Tunc mihi nec Scylla, aut nota Charybdis erat.
Sed pater Oceanus, Tethys, Nymphæque ſorores,
Cæteráque immenſi numina magna maris
Cæruleo curru ſtratis æqualiter undis
Præbebant faciles per freta longa uias.
Aſt ubi me rapidis alieno ſidere uentis
Externum puppis detulit in pelagus,

Tunc ego Tyrrhenum præceps ſum raptus in æquor,
Tunc me triſtis hyems in uada cæca tulit.
Hinc ſcopuli ingentes, ſubterque latentia ſaxa,
Hinc terret uaſti gurgitis unda ratem.
Nunc mihi pro Nymphis, immania corpora ponti
Occurrunt, tumidis nunc furit Auſter aquis.
Quòd ſi iterum liceat cælo ſpectare ſereno
Sidera, quæ uelis dextra fuere meis:
Tùm demum Auſonios fluctus, uentóſque relinquam,
Et patrij repetam littora nota ſali:
Votáque ſeruatus ſacra ſuſpenſa tabella
Perſoluam templis, Margari Diua, tuis.

ROMAE DESCRIPTIO.

Non mea ſollicitet ſæuus præcordia Mauors,
Nec rabies litis, duráue iactet hyems.
Nec cupiam inſanos Aulæ perferre labores,
Sed cingant noſtras laurea ſerta comas.
Nunc iuuat aërij ſacro de uertice Pindi
Ducere virgineos per iuga celſa choros.
Nunc iuuat umbroſis lentum iacuiſſe ſub antris,
Et longum plectro concinuiſſe melos.
Seu libuit molles flammas fœlicis Oliuæ
Hetruſcæ ad numeros perſonuiſſe lyræ:
Seu potius magni laudes contexere Regis,
Dicere uel laudes, Margari Diua, tuas:
Vel qui nunc Romæ, Bellaiæ gloria gentis,
Purpureum magnus tollit ad aſtra caput.

Illius

Illius auſpiciis duras ſuperauimus Alpeis,
Et puchræ campos uidimus Heſperiæ.
Vidimus & flaui contortas Tybridis *undas,*
Sparſáque per campos mœnia Romulidûm:
Mœnia, quæ uaſtis paßim conuulſa ruinis
Antiquas ſpirant imperioſa minas.
Vidimus, excelſi claueis qui geſtat Olympi,
Auguſtum mitra, purpureóſque Patres.
Quid referam magni pendentia culmina Petri?
Quo nullum Auſonia *pulchrius extat opus.*
Aurea quid memorem pictis laquearia tectis,
Altáque porticibus limina Pontificum?
Adde tot auguſtas ædes, tótque atria longa,
Quæque oculis villa eſt nomine pulchra ſuo.
Adde tot aërias arceis, molémque ſepulchri,
Auratáſque domos, pictáque templa Deûm.
Prætereo longos excelſo fornice ponteis,
Quos ſubter rapidis Albula *fertur aquis.*
Prætereo uaſtum lata teſtudine templum,
Quo cunctos coluit maxima Roma Deos.
Mitto Virginei *ſurgentia marmora fontis,*
Qui ſacer eſt ſummi numine Pontificis:
Multáque præterea ueteris miracula Romæ,
Vndique deſoſſo nunc rediuiua ſolo.
Hic quoque (nam liceat toto decurrere campo)
Dicamus mores, inclyta Roma, *tuos.*
Si quis Palladias *optet regnare per arteis,*
Dulcia Romanis Attica *mella fluunt.*

Si placet armorum luſus, ſi curſus equorum,
Tyndaridas multos vrbs dabit iſta tibi.
Si uarios Regum cupias audire tumultus,
Hic ueri, & falſi nuntia fama uolat.
Si ſpectare iuuat Fortunæ iura potentis,
Non alio regnat latius illa loco.
Si Venus oblectat, Veneris ſunt omnia plena:
Romani auſpicium ſanguinis illa fuit.
Hîc ſigna, hîc ſtrepitus, uocéſque, & nota uocantûm
Sibila, nec tacitis gaudia mixta iocis.
Hîc iuuat aut uarias paſſim ſaltare choreas,
Aut Thuſcos cithara concinuiſſe modos.
Carpento inuectus pulchra cum matre Cupido
Arguto reſonum pectine pulſat ebur.
Gemmea marmoream cingunt redimicula frontem,
Oráque fallaci murice tincta rubent.
Aurea lacteolo pendéntque monilia collo,
Et niueas ornat gemma coruſca manus.
Et baccæ auriculis pendent, tortique capilli
Mille trahunt dulci colla ſubacta iugo.
Sidonias ueſtes limbus complectitur aureus,
Defluit in teneros & ſtola longa pedes.
Arte cothurnati librant veſtigia greſſus,
Arte oculi ſpectant, arte micant digiti.
Quicquid mollis Arabs, Aegyptus, quicquid & Indi,
Aut portant Tyrij, Roma beata tulit.
Quid referam lætas ſegetes, ac dona Lyæi?
Quid nemora, & ſaltus, ruſtica turba, tuos?

Quid

Quid gelidos fonteis, quid prata recentia riuis,
Et quicquid pingit vere ineunte ſolum?
Quæ licet Auſonia ſpectentur plurima terra,
Spectare in media plus tamen vrbe iuuat.
Quid memorem auguſtis ſpirantia marmora tectis
Artificum docta uiuere iuſſa manu?
An patris implexos ſquamoſis orbibus artus,
Et natos, iiſdem nexibus implicitos?
An Phœbum, & Venerem, Pario de marmore ſigna,
Saxáque in antiquos tam bene ficta Deos?
Hîc Roma inſignis galea, vultúque minaci
Victorum Regum colla ſubacta premit.
Hîc ludunt gemini prenſantes ubera Nati,
Vbera nutricis officioſa Lupæ.
Hîc plantæ affixis oculis, & corpore toto
Euellit ſpinam uiuus in ære Puer:
Terribilis claua fuluo ſtat nudus in auro
Herculeum ſpirans Amphitryoniades.
Hîc bellator Equus, tergum ſeſſore premente,
Pectore flat Martem, naribus, atque oculis.
Cæſareos vultus quis non miretur, & ora
Tam multis Romæ conſpicienda locis?
Quis Tybrim notúmq; Lupa, notúmque gemellis,
Quis ſeptemgemini neſciat ora Dei?
Anguibus intortus, cubitóque innixa recumbit
Antoni Coniux fortiter auſa mori.
Hîc Martem alloquitur Cypris, lacrymíſque madentes
Inflectens oculos effera corda domat.

Hîc geminus Sonipes *gemino cohibente* Coloſſo,
Ceruicem attollens arduus arma fremit.
Hîc Puerum Satyrus *vultúque, & munere tentat,*
Munera grata quidem, non ferus ille placet.
Marmorea in uena vulnus demonſtrat Adonis,
Vulnus, quo iacuit dente ferocis apri.
Sed quid cæruleos tento percurrere fluctus,
Nocturnáſq; uolo connumerare faceis?
Singula ſi cupiam breuibus deſcribere chartis,
Scribentem calamus, deſtituátque dies.
Ardua Pyramidum *dicam, truncóſque* Coloſſos,
Mœſtáq; nunc uacuo muta theatra ſinu?
Aſpice ut has moleis, quondámq; minantia Diuis
Mœnia luxurians herba, ſitúſque tegant.
Hîc ubi præruptis nutantia culmina ſaxis
Deſcendunt cœlo, maxima Roma *fuit.*
Nunc iuuat exeſas paßim ſpectare columnas,
Et paßim ueterum templa ſepulta Deûm.
Nunc Martis campum, Thermas, *Circúmque,* Forúmque
Nunc ſeptem Colleis, *& monumenta uirûm,*
Hàc ſe uictores Capitolia *ad alta ferebant,*
Hîc gemini faſces, Conſulis *imperium.*
Hîc Roſtris *locus, hîc magnus regnare ſolebat*
Tullius, *hîc plebis maxima turba fuit.*
Heu tantum imperium terríſque, undíſque ſuperbum
Et ferro, & flamma corruit in cineres.
Quæq; fuit quondam ſummis Vrbs *æmula* Diuis,
Barbarico potuit ſubdere colla iugo.

Orbis

Orbis præda fuit, totum quæ exhauſerat orbem,
Quæq; Vrbis fuerant, nunc habet Orbis opes.
Cætera tempus edax longis tegit obruta ſeclis,
Ipſáque nunc tumulus mortua Roma ſui eſt.
Diſce hinc, humanis quæ ſit fiducia rebus:
Hic tanti curſus tam breuis imperij.
Roma ingens perijt: uiuit Maro doctus ubique,
Et uiuunt Latiæ fila canora lyræ.
Naſonis uiuunt, uiuunt flammæq; Tibulli,
Et uiuunt numeri, docte Catulle, tui.
Saluete ô cineres, ſancti ſaluete Poëtæ,
Quos numerat uates inclyta Roma ſuos.
Sit mihi fas Gallo, ueſtros recludere fonteis,
Dum cæli Genio liberiore fruor.
Hactenus & noſtris incognita carmina Muſis
Dicere, & inſolito plectra mouere ſono.
Hoc mihi cum patriis Latiæ indulgete Camœnæ,
Alteráque ingenij ſit ſeges iſta mei.
Fortè etiam uiuent noſtri monumenta laboris,
Cætera cum domino ſunt peritura ſuo.
Sola uirum uirtus cæli ſuper ardua tollit,
Virtutem cælo ſoláq; Muſa beat.

AD IANVM AVANSONIVM APVD *ſummum* Pont. *oratorem* Regium,

TYBERIS.

Fortè Pater gelido recubans Tyberinus in antro
Cœperat herboſis membra leuare toris:

Intextámq; humeris aptabat arundine ueſtem,
Cinxerat & flauas fronde uirente comas.
Quadraginta illi famulantur flumina lætis
Fluctibus, ille manu grandia ſceptra tenet.
Ipſe Anio dextra, læua ſtat ſulphureus Nar,
Obſeruat Regem cætera turba ſuum.
Stant Nymphæ circùm, uitreiſque ſedilibus altæ
Deducunt tenera mollia penſa manu.
Illis Aſſyrio ueſtis ſaturata ueneno,
Multáque natiuo gemma colore micat.
Pars leuiter textas raro ſubtegmine telas,
Lanea uel tenui ſtamina pingit acu.
Pars uirides nectit feſta de fronde corollas,
Sparſaq́; odorato florea ſerta croco.
Implicat hæc auro comptos de more capillos,
Diuidit aut flauam uertice cæſariem.
Illa leueis humeris nodo ſuſpendit amictus,
Colligit aut niueos ueſte tegente ſinus.
Hæc lauat irriguis candentia pectora lymphis,
Fluctibus immerſas ſiccat at illa comas.
Parte alia implexis per mutua uincula palmis,
Exercet lætos libera turba choros.
Hos inter uarios luſúſque, operúmque labores
Perſtrepit alternis aula canora modis.
Hæc ferit arguto uocaleis pectine chordas,
Auratam digitis pulſat at illa chelym.
Hæc teneros iuncta modulatur arundine uerſus,
Illa ſed agreſti carmina uoce canit.

At

At pater ipſe iacens immani corpore Tybris,
Muſcoſóque fouens hiſpida membra toro,
Veſtibulo in thalami cubito ſubnixus, & urnæ,
Subiectis ſenior iura dabat populis.
Et iam Phœbus equis medium confecerat orbem,
Spectabátque ſuas feruidus axis aquas,
Nuntius auguſtam Martis cùm uectus ad urbem
Veniſſe optatum dixit Auanſonium:
Qui Romam orator Gallorum ab Rege profectus
Eriperet ſæuis hoſtibus Italiam:
Clauigerúmque patrem, Latils qui præſidet aruis,
Mulcéret blandi uiribus eloquij.
Ergo ubi lęta Dei placidas uox impulit aureis,
Auditum & magni nomen Auanſonij,
Ilicet ingenti ſtrepitu crebreſcere fluctus,
Audirique imis murmura uorticibus.
Tum Deus oppoſitas aduerſo pectore lymphas
Diſpulit, ac ſummo ſuſtulit amne caput:
Demulcénſque manu concretam uligine barbam,
Hos placido lætus reddidit ore ſonos:
Veniſti tandem, aruis expectate Latinis,
O patriæ columen, præſidiúmque tuæ:
Veniſti, & magnæ ſpectas iam mœnia Romæ;
Dulcis ubi ſtatio eſt, & tibi certa domus.
Aſpice uiſendi ſtudio quæ turba per agros
Circunfuſa ruat littus ad Auſonium.
Aſpice pandentémque ſinus, totóque uocantem
Amplexu Romam, cæruleúmque Deum:

Qui fremitu denſo tumidis immurmurat undis,
Aduentúque tuo latius arua premit.
Ille ego ſum Tybris toto notiſſimus orbe,
Quémque uides campum, maxima Roma fuit.
Nunc deſerta iacet ſyluestribus horrida dumis,
Nec bene quæ fuerit tanta ruina docet.
Roma tamen ſupereſt: Capitolî immobile ſaxum
Reſtat, & ingentis nominis umbra manet.
Aſpice templa Deûm ſublimibus alta columnis,
Et quàm nunc ſimilis Roma ſit ipſa ſui.
Aſpice quæ paſſim Romana palàtia ſurgant,
Quæque ſit antiqui frons rediuiua loci.
Sic ueteri è trunco, conuulſis undique ramis,
Cæſa ſolet quercus fronde uirere noua.
Quid memorem ductos, ſpirantia marmora, uultus?
Aenea quid referam ſigna animata manu?
Quòd ſi nulla meo ſplendeſcat littore gemma,
Quámque Tagus uoluit, deſit arena mihi:
Nulla tamen noſtris decertet fluctibus unda,
Séque parem Romæ, non niſi Roma, ferat.
Adde tot egregias arteis, ſanctúmque Senatum,
Cuique patet clauſi ianua ſacra poli.
Hic uir hic eſt, Thuſcis ortum quem Montibus olim
Tam magnum Roma admiſit ad imperium.
Sunt hîc prætereà diuini munera ruris,
Siue tua, ô Liber, ſiue, Priape, tua.
Sunt gelidi fonteis, textiſque umbracula ramis,
Et quicquid uerno ſidere fundit humus.

Hîc

H*ic quoque ſunt* Nymphæ, V*eneres,* L*uſúſque,* I*ocúſque,*
H*ic* M*uſæ, hic* C*harites, hic* A*mor, hic* B*romius.*
E*rgo tuos, hoſpes, paulùm obliuiſcere* G*allos,*
N*oſter eris poſthac, nos erimúſque tui.*
E*n quàm clara dies nobis affulſerit, & quàm*
A*duentu redeant omnia læta tuo.*
I*pſi lætitia uoces ad ſidera tollunt*
S*eptem* V*rbis* C*olleis, ſacráque templa* D*eûm;*
T*e nemus omne canit, celſis è montibus actæ*
N*ymphæ* L*aurentes inſtituúntq; choros.*
P*ars manibus uiolas, pars grandia lilia geſtat,*
P*ictáque purpureis plena caniſtra roſis.*
A*t te* R*oma potens, magni ceu numinis inſtar*
S*uſpicit, in uultu totáque fixa tuo eſt.*
P*oſtmodò dicentis dulci pendebit ab ore*
I*ulius, & placida ſe feret aure trahi.*
D*um cernet lætos auguſtæ frontis honores,*
T*e ſimilem ſpectans os humeróſque* D*eo.*
H*uc ergo auſpiciis iam te fœlicibus infer:*
H*ic tibi partus honos, hic tibi parta quies.*
N*ec tibi defuerint plauſus, nec præmia laudum,*
Q*uíque tuum ſcriptis nomen in aſtra ferant.*
S*pectata in dubiis tua cùm prudentia rebus*
M*aturum obſeſſis afferet auxilium.*
A*uertétque procul* R*omanis arcibus hoſtem,*
S*oluet & iniuſto colla ſubacta iugo.*
T*unc raptas* A*quilæ fallax* C*ornicula plumas*
E*xuet, at* G*allus proferet imperium.*

T*utáque per* Latios *errabit* Martia *campos,*
N*ec metuet uiſo noſtra* Leone Lupa.
A*t* Rex *armipotens partis ex hoſte trophæis*
Littore perſoluet debita uota meo.
G*radiuúmque trahet manibus poſt terga reuinctis,*
Extinguétque *faces,* Eumeni *dira,tuas.*
A*tque iterum gemini claudet penetralia* Iani,
Captáque ſuſpendet ſigna, Quirine,*tibi.*
Q*uadriiugo curru populos tunc uictor ouanteis*
Celſus agens,templis aurea dona feret.
D*extram* Parthenope, *læuam tunc* Flora *tenebit,*
Dicet Io Pæan *cætera turba frequens.*
A*t media comitum ſparſis per colla capillis,*
Lacteolos pandens candida tota ſinus,
N*uda genu,nudóſque gerens* Galatea *lacertos,*
Ac niuea in niueos ueſte fluente pedes,
P*urpureos ſparget flores per ſtrata uiarum,*
Mixtáque *puniceis lilia cana roſis.*
I*pſe etiam in uulgus* Princeps *donaria mittet,*
Regali effundens munere largus opes.
S*ic iterum antiquos ſpectabit* Roma *triumphos,*
Herrici *feſtos inſtituétque dies.*
C*ornua tunc* Phœbe *plenum lunabit in orbem,*
*Orbis & * Herrici *nomine plenus erit.*
T*andem paciferæ foliis ornatus oliuæ*
Deſcendet Maiæ *filius,atque* Iouis.
E*t bona deſcendet ſummo* Ioue *nata parente,*
Q*uæ ſola eſt noſtris* Pax *medicina malis.*

Huius

Huius tu auſpiciis Gallum placabis Iberos,
Componens placida bella cruenta manu.
Hiſque iterum campis reddens Saturnia regna,
Littoribus condes aurea ſecla meis.
Tunc ego cincta gerens uiridanti tempora lauro,
Tunc melius laudes, & tua facta canam.
Hæc cecinit Tybris ſumma ſublimis ab unda,
Vt magni vultus uidit Auanſonij.
Tum flu ctu intorto, latè ſpumantibus undis,
Cæruleo ſacrum condidit amne caput.

DE PACE INTER PRINCIpes *Chriſtianos ineunda.*

Nunc Anni exacto curſu, Ianique Calendis,
Claudatur gemini ferrea porta Dei.
Saturni redeant, redeant ut ſecula Iani,
Et niteat priſco ſidere clara dies.
Aurea quæ quondam, noſtris at ferrea ſeclis,
Sub longa placidos pace regebat auos.
Non illo quiſquam ferrum tractauerat æuo,
Nec dederant raucos æra retorta ſonos.
Nec domibus claues, fixus nec terminus agris,
Nec timor, aut ſæuis faſcibus imperium.
Aurea ſimplicitas auri ſpernebat aceruos,
Tutáque Erythræis gemma latebat aquis.
Sponte ſua fruges, fundebat & omnia Tellus,
Nec ſulco attritus vomer aduncus erat.

At nunc ue miſeræ per tot diſcrimina uitæ,
Per mare, per terras pauperiem fugimus.
Nunc rabies ferri cognata in uiſcera ſerpit,
Nunc rapido Martis *turbine cuncta ruunt.*
Auſpice Bellaio *pereant ſed ſemina belli,*
Ira, timor pereant, indomitúſque furor:
Qui nunc Heſperio *tinctus, Gallóque cruore,*
Exitium portat, Carole *uicte, tuum.*
Dum parat Herrico *uirtus inuicta triumphos,*
Magnus, ſed nimio ſanguine partus honos.
Iani igitur geminas claudat iam Gallia *portas,*
Exulet ac toto Thracius *orbe* Deus*:*
Dum pia Chriſtigenæ coeant in prælia Reges*,*
Pulſus & Europa Barbarus hoſtis eat.
Hîc ſe carceribus Mauors *effundat apertis,*
Hîc liceat ualida ſternere cuncta manu.
Quare agite, ô magni Reges*, age maxime* Iuli*,*
Iungite perpetua fœdera nexa fide.
Herrice armipotens, tantos compeſce tumultus,
Túque prior, Cæſar*, proiice tela manu.*
Vos tandem Europæ *afflictis ſuccurrite rebus,*
Ne cadat ut manibus ſaucia Roma *ſuis.*
Dúmque ſuos renuit dominos nimis aſpera ferre,
Externum diſcat ferre ſubacta iugum.

IN VITAE QVIETIORIS COMmendationem ad I. Morellum.

Ebrod.

Fœlix,

Fœlix, qui patrio uiuit contentus agello,
Nec timidas captat ſemper auarus opes.
Hunc, hunc tuta quies ereptum mille periclis
Detinet, hic tacitus rura beata colit.
Non illum ſtulti terrent inſomnia uulgi,
Nauita nec triſtis, tergeminúsue Canis:
Sed puris manibus ſanctas accedit ad aras,
Et flectit facileis in ſua uota Deos:
Verè igitur fœlix, Diis & numerandus in ipſis,
Quem Sophia in molli detinet alma ſinu.
Hæc te, Morelli, populo ſubduxit inerti,
Hac duce ſublimi ſidera fronte petis.
Hæc te eadem immenſi cauſas perquirere mundi
Iuſsit, & erecta cernere mente Deum.
Hac fretus cœlique minas, terræque mariſque
Deſpicis, & magno cuncta domas animo.
Nec tamen hoc ſtudium eſt, uacua requieſcere in umbra,
Tradere uel molli pectora deſidiæ:
Sed cùm cuncta obeas ciuilis munera uitæ,
Nec pars ulla tuo ceſſet in officio,
Sic uitam inſtituis, dubiæ nil credere ſorti,
Fortunam aut rebus præpoſuiſſe tuis.
Non aliter, tuto quàm qui de littore puppim
Iactari toto proſpicit Oceano:
Aut flammam è ſpecula ſecurus deſpicit alta,
Aut curſum è ſumma rupe furentis aquæ.
Huc dulces nati accedunt, coniúxque pudica,
Et quam quiſque ſibi gaudeat eſſe domum.

Quid memorem quàm lauta tibi, quàm munda ſupellex,
Quàm cultus ſimplex, & ſine labe decor?
Nam tua quàm pateat Muſis domus, ipſe fatetur,
Qui ferit aurata carmina docta lyra:
Auratus Latiis pariter, Graiiſque Camœnis
Noſtra æquans priſcis ſecula temporibus.
Ronſardúſque grauis, magno qui vindice tutus
A ueteri tandem ſe aſſerit inuidia.
Denique ſic uita eſt, ut cùm tibi præſtiterint Dij,
Prudenti, & ſano quod ſatis eſſe poteſt,
Inuideat nullus, ſummis ſed gratus, & imis
Aequalis magnis Regibus eſſe queas.
Hei mihi, quòd patriis dum nunc agor exul ab oris,
Tam dulci uita non licet uſque frui.

AD P. RONSARDVM LYRAE *Gallicæ principem.*

Ronſarde, Aoniæ meritò pars maxima turbæ,
Pars animæ quondam dimidiata meæ:
Cui plectra, & neruos ſeſe debere fatetur
Gallica Dircæo pectine pulſa chelys.
Muſarum nunc alma parens te Gallia, nunc te
Detinet inuicti Principis Aula tui.
Doctus ubi tonat ore tuus tua carmina Carlus,
Antiquæ Carlus gloria Burdigalæ.
Muſarum Antiſtes Carlus, cui candida Pallas
Ingenuis finxit moribus ingenium.

Hic tibi conciliat proceres, Regémque *potentem,*
Nec tua iam lædit carmina liuor edax.
Fœlix, qui populi toto plaudente Theatro
Viuus adhuc diram contudit inuidiam.
Hoc tu, Ronſarde, *& populis, &* Regibus *æquis,*
Viciſti monſtrum viribus Herculeis.
Macte animo iam certa tibi victoria parta eſt,
Præcingitque *tuum ſacra corona caput.*
Iam tibi tota cohors Phœbi, *iam* Phœbus *& ipſe*
Aſſurgit, medio conſtituitque choro.
Elyſiis qualem mirantes Orphea *campis*
Hinc atque hinc denſæ ſuſpiciunt animæ.
Quis te igitur uiuit, Ronſarde, *beatior uno,*
Aut cui tot præſtant numina delicias?
Nunc te culta tenent celſi vineta Sabuti,
Nunc uirides Braiæ, Gaſtineúmque *nemus.*
Et tua Lædinæ *reſpondent carmina* Nymphæ,
Et ſalit ad numeros Belleris *unda tuos.*
Fœlices Nymphæ, *queis talem audire poëtam,*
Et licuit ſacros ducere nocte choros.
Ille colit ueſtras, tutiſsima numina, ſyluas,
Ille antra, & fluuios, ſaxáque ueſtra colit.
Nos miſeri intereà, rapidis iactantibus Auſtris,
Per mare, per terras pauperiem fugimus.
Sed non effugimus curam, quæ nocte, diéque
Nos ſequitur terra, perſequitúrque mari.
Heus ubi contemptus fortunæ, inuictáque quondam
Vis animi, & longæ poſteritatis amor?

Cùm Phœbo monſtrante uiam ſuper ardua Cyrrhæ,
Tranabam celeri nubila celſa fuga.
Atque humiles curas, ſtrepitúſque interritus omnes
Spernebam, laudis ductus amore tuæ.
Nunc mihi neſcio quo torpet mens ipſa ueterno,
Lethęúſque urget lumina noſtra ſopor.
Nec iam Cyrrha placet, nec iam Permeſſidos unda,
Hic totus noſtro è pectore fluxit amor.
Quid iuuat inſanis uitam traducere curis,
Atque animum uano ſollicitare metu?
Fortunati olim, patrio dum rure beatos
Nos fouit molli Calliope in gremio.
Hæc te naſcentem teneris excepit in ulnis,
Et blandùm arridens, ſis mihi natus, ait.
Hæc te eadem docuit fallacis præmia vulgi
Spernere, & inſolita currere ad aſtra uia.
Hac duce Pierias gemino de uertice Muſas
Deduxti ad Ledi parua fluenta tui.
Nunc ubi Caſſandræ magno imflammatus amore
Hetruſcos ſuperas ore canente modos:
Nunc plectro grauiore ſonas hominéſque, Deóſque,
Pindaricæ doctus tangere fila lyræ.
Nec piguit molli uerſus deducere filo
Siue Catulle tuos, ſiue Tibulle tuos.
Quicquid agis (nam te nunquam ceſſare putandum eſt)
Omnia diuino digna Marone ſonas.
Seu Bacchi numeros, ſeu ruſtica carmina pangis,
Gratia Ronſardi ſemper in ore ſedet.

Parua

Parua loquor. iam tota tuum, iam Regia Francum
Læta ſonat, Francum Gallia tota *canit.*
Hìc quoque (& ipſa canit flaui te Tybridis *vnda)*
Franciados reſonat fama ſuperba tua.
Ergo age dum Citharam *pulcher tibi tendit* Apollo,
Dúmque tuis adſunt numina carminibus,
Scribe, aude, atque aliquid iam tandem Gallia *iactet,*
Græcia cui cedat, cedat & Auſonia:

PATRIAE DESIDERIVM.

Quicunque ignotis lentus terit ocia terris,
Et uagus externo quærit in orbe domum,
Quem non dulcis amor, quem non reuocare parentes,
Nec potuit, ſi quid dulcius eſſe poteſt,
Ferreus eſt, dignúſque olim cui matris ab aluo,
Hyrcanæ tigres vbera præbuerint.
Non mihi ſaxea ſunt, duróue rigentia ferro
Pectora, nec tigris, nec fuit vrſa parens,
Vt dulci patriæ durus non tangar amore,
Tótque procul menſes exul ut eſſe uelim.
Quid nanque exilium eſt aliud, quàm ſidera nota,
Quàm patriam, & proprios deſeruiſſe lares?
Annua ter rapidi circùm acta eſt orbita Solis,
Ex quo tam longas cogor inire uias:
Ignotíſque procul peregrinus degere tectis,
Et Lyrij *tantùm uix meminiſſe mei,*
Atque alios ritus, alióſque ediſcere mores,
Fingere & inſolito uerba aliena ſono.

At quid Romana (dices) ſpecioſius Aula,
Aut quiſnam toto pulchrior orbe locus?
Roma orbis patria eſt, quique altæ mœnia Romæ
Incolit, in proprio degit & ille ſolo.
Forſan & eſt Romæ (quod non contingere cuiuis
Hic ſolet externo) uiuere dulce mihi:
Eſt cui purpurei patruus pars magna Senatus,
Atque idem Aonij pars quoque magna chori,
Qui noſtras ornétque bonus, foueátque Camœnas,
Arceat à noſtro pauperiémque lare.
At quoties ſtudia antiqua, antiquóſque ſodales,
Et memini charam deſeruiſſe domum,
Quondam ubi ſollicitas Perſarum temnere gazas,
Et fœlix paruo uiuere doctus eram:
Ipſa mihi patriæ toties occurrit imago,
Et toties curis torqueor uſque nouis.
Vtq; nihil deſit, nobis tamen omnia deſunt,
Dum miſeris noto non licet orbe frui.
Nec Ligeris ripas, ſaltus, ſyluáſque comantes
Cernere, & Andini pinguia culta ſoli,
Quæ lacte, & Baccho, flauentis & ubere campi
Antiquæ certant laudibus Italiæ.
Aſt Ithacus, licet ipſa foret Laërtia tellus
Et Bacchi, & Cereris muneribus ſterilis,
In patriam rediit, reditum nec pulchra Calypſo,
Nec pulchra Alcinoi detinuit ſoboles.
Fœlix, qui mores multorum uidit, & vrbes,
Sedibus & potuit conſenuiſſe ſuis.

Ortus

Ortus quæque ſuos cupiunt, externa placentque
Pauca diu, repetunt & ſua luſtra feræ.
Quando erit, ut notæ fumantia culmina uillæ,
Et uideam regni iugera parua mei?
Non ſeptemgemini tangunt mea pectora Colles,
Nec retinet ſenſus Tybridis *unda meos.*
Non mihi ſunt cordi ueterum monumenta Quiritûm,
Nec ſtatuæ, nec me picta tabella iuuat:
Non mihi Laurentes Nymphæ, *ſyluæque uirentes,*
Nec mihi, quæ quondam, florida rura placent.
Ipſæ etiam quæ me primis docuere ſub annis
Ad citharam patrio flectere uerba ſono,
Heu fugiunt Muſæ, *refugitque auerſus* Apollo,
Et fugiunt digitos mollia plectra meos.
Aulica dum noſtros geſtaret turba libellos,
Et tereret manibus carmina noſtra ſuis:
Dumque meos Regis *ſoror, illa, illa inclyta virgo*
Afflaret ſancto numine uerſiculos,
Margaris *inuicti* Regis *ſoror, aurea virtus*
Inter mortales cui dedit eſſe Deam:
Tunc licuit totum fœcundo pectore Phœbum
Concipere, & pleno pandere uela ſinu:
Nunc miſeri ignotis cæci iactamur in undis,
Credimus & Latio *lintea noſtra freto.*
Hoc Latium *poſcit*, Romanæ *hæc debita linguæ*
Eſt opera, huc Genius *compulit ipſe loci.*
Sic teneri quondam vates præceptor Amoris,
Dum procul à patriis finibus exul agit,

Barbara (nec puduit) Latiis prælata camœnis
  Carmina non propriam condidit ad citharam.
Carmina Principibus gaudent, plauſúque theatri,
  Quique placet paucis, diſplicet ipſe ſibi.

VERONIS IN FONTEM SVI *nominis*, Ad Iac. *Spiſſamium* Epiſc. *Niuernenſ.*

Verona genitrice olim, Phœbóque parente,
  Benaci ad ripas edita Nympha fui.
Nympha decus Latij, qua non formoſior ulla
  Formoſas uiſa eſt inter Hamadryadas.
Veronis mihi nomen erat, Veronidis ardor
  Sylueſtres uſſit, capripedéſque Deos.
Quos tamen eluſi connubia noſtra petentes,
  Nec mea laſciuus pectora leſit amor.
Nam mihi uirginei placuit laus una pudoris,
  Soláque, quam colui, caſta Diana fuit.
Multa meis iaculis pręda eſt deiecta, meúmque
  Inſcriptum ſpoliis robora nomen habent.
Sed dum fortè ſequor celeris ueſtigia ceruæ,
  Dúmque leuis crineis uentilat aura meos,
Me pater aſpexit uitreo Benacus ab antro,
  Continuò flammis incaluitque nouis.
Ergo Deus uiſamque cupit, ſequitúrque cupitam,
  Pręcipiti fugio nota per arua pede.
Non amnes, montéſque fugam, non ſaxa morantur:
  Tardius è neruo miſſa ſagitta uolat.

Nec

Nec minus ille uolat, magnum eſt certamen utrinque:
Me timor, aſt illum feruidus urget amor.
Quem fugis? ah demens: ſæuum ſic cerua leonem,
Crudelem mitis ſic fugit agna lupum.
Non ego cornigeri natus de ſanguine Fauni,
Nec ſum laſciuo de grege capripedum.
Me quondam Heſperius *genuit pater* Adria *campis,*
Cui Thetys *genitrix,* Oceanúſque *parens.*
Hunc tibi do ſocerum. non eſt leue numen aquarum:
Benacus coniux nec tibi turpis erit.
Sic ait, & rapidis præceps uolat ocyor Euris:
Effugio celeri per iuga ſumma gradu.
Iámque per aërios colleis, campóſque patentes
Ventum erat undoſi littus ad Eridani.
Tum mihi decurrit toto de corpore ſudor,
Spiritus & grauior tum mihi membra quatit.
Etiam iámque magis feſſam premit improbus hoſtis,
Iámque meas afflat proximus ore comas.
Virginis ô miſerere tuæ, Latonia *virgo,*
Si colui numen Nympha *pudica tuum.*
Vix ea finieram, totúmque liqueſcere corpus
Cœpit, & ex Nympha *lympha repentè fui.*
Me tamen ille capit, uotóque potitus inani
Stringit, at ex manibus protinus effugio.
In uenáſque abeo magnæ per uiſcera terræ:
Luſit amatorem ſic Arethuſa *ſuum.*
Non tamen effugies, dixit, liquidúſque repentè
Perſequitur noſtram ſæuus ut antè fugam.

Sed grauior, curſumq́ue trahens maioribus undis
Inuitus fontes reppetit ipſe ſuos.
Nec minus intereà (uireis timor addit eunti)
Sub terram celeri labimur unda pede.
Quaq́ue licet, patrios tuto iam tramite campos,
Linquimus & Latij rura inimica ſoli.
Linquimus Allobrogum montes, alpeiſque niuoſas,
Tangimus & fines, Gallia pulchra, tuos.
Finibus & Senonum feſſæ requieuimus. illic,
Illic tam longę meta reperta fugæ.
Paruus erat molli deiectus tramite cliuus,
Hunc ſubter uiridi gramine floret ager.
Illic herboſo paulatim ceſpite campus
In tumulum ſurgit. hàc uia aperta mihi eſt.
Hinc nouus egredior ſalientis riuulus undæ:
Hîc cælum nobis contigit, atque ſolum.
Quin mirere magis: latè porrectus in orbem
Fons ſcatet, atque imo uortice torquet aquas.
Hinc furit emiſſus ſinuoſo è gurgite riuus,
Limoſusq́ue fluit, duráque ſaxa creat.
Dura ſilex Cererem rapido demittit ab orbe,
Quódque opus eſt amnis, fontis & illud opus.
Inde per herboſum trepidanti murmure callem
Noſtra ſuum timidè lympha recurrit iter.
Atque iterum liquido ſub terram mergitur amne:
Nunc quoque uirginei cura pudoris ineſt.
Aureus eſt fundus nobis, argentea lympha,
Purpureo circum flore renidet humus.

Et circum in uiridi crepitantis margine riui
Intexunt denſas lenta ſalicta comas.
Hîc uolucres liquidas mulcent concentibus auras:
Hìc faciunt ſomnos murmura blanda leueis.
Hîc cantant niuei per prata recentia Cygni,
Hinc paſti referunt vbera tenta greges.
Pacciades Nymphæ, Satyri, Dryadéſque puellæ
Hîc agitant lætos nocte ſilente choros.
Alterniſque canunt diuini fontis honores,
Spiſſamíque ſui nomen in aſtra ferunt.
Qui pecus immundum noſtris procul arcet ab undis,
Et ſacri fontis me iubet eſſe Deam.

VOTVM RVSTICVM
IOLAS.

Quà Ligeris læta arua ſecat, iunctúſque Meuanæ
Pampineos inter colles, ſyluáſque uirentes,
Leniter effuſus, placidis pulcherrimus undis,
In mare cæruleum flauentes uoluit arenas:
Paſtorum dum læta cohors, duríque coloni,
Qui Drynium, qui culta tenent vineta Lyræi,
Boſylij quique arua colunt, humilémque Marillum,
Florenti qui ſaxa tenent, quique ardua ſeruant
Montis, Iane, tui, & quæ illo ſunt cognita tractu,
Rura ſuper uirides Ligerim ſpectantia ualles:
Hîc dum lecta manus Paſtorum, & ruſtica turba,
Incluſis gregibus balantûm, atque ordine longo

Per tecta effuſis nota ad præſepia tauris,
Valle ſub umbroſa, uiridique in margine ripæ
Indulgent ludis, & feſta luce frequentes
Conueniunt, celebrántque diem ſolennibus aris:
Ipſe inter primos Pani dilectus Iölas,
Andinis quondam latè memoratus in oris,
Serta gerens, glaucáque comam præcinctus oliua,
Vota facit, uiridique aram de ceſpite campi
Conſtituens, ſupplé xque Deos ſic ritè precatus,
Voce Palem, Cererémque uocat, Bromiúmque potentem.
Has tibi, magna Pales, Cererique, patrique Lyæo
Nectimus ex flore, ex ſpicis, ex uite corollas.
Falcifer, & Meſſor, maturæ uinitor uuæ,
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
* Vere nouo lætis uariantur floribus arua,
Sole ſub ardenti flaueſcit campus ariſtis,
Pampinea colleis Autumnus protegit umbra.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.

* Ipsa Pales docuit prati inducere riuos.
Ipsa Ceres cultis mandauit semina sulcis.
Et Pater ipse suis sociauit uitibus ulmos.
Vota Pali, et Cereri iam soluite, soluite Baccho.

Pabula ſint igitur, ſegetes, uinetáque læta,
Paſcua nec pecudes lædant, nec iacta uolantes
Semina, nec gemmas rodat laſciua capella.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
Nulla tegant herbæ noſtros aconita per agros,
Nulláque per ſegetes ſterilis dominetur auena,
Dulcibus aut errans noceat labruſca racemis.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
Graminibus Boreas, maturis frugibus imber,
Vitibus hoſtis hyems: pratis aſt aura Fauonî,

Meſſibus

Meſsibus & ſoles, Autumnus uitibus adſit.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
Intereà irriguas pratis immittite lymphas,
Vertite humum raſtris, Cererémque abſcondite terra,
Atque acie falcis nimias compeſcite uites.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
Inde ubi tempus erit, congeſtum attollite gramen
In cumulum, & ſtrictis ſegetem denſate maniplis,
Spumoſóque lacu grauidos calcate racemos.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
Hinc ergo incipiant curuæ ſplendeſcere falces:
Iam nimio, iam plena ruent fœnilia fœno,
Horrea nec meſſes capient, nec cymbia muſta.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
Luce ſacra nec paſtor oues educat ouili,
Curuus aratra tenens nec tauros iungat arator,
Vinitor aut uites auſit cohibere fluentes.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
Sed pars accenſo celebrate Palilia fœno,
Pars manibus geſtate piis Cereale papauer,
Pars etiam capiti uirides aptate corymbos.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
Omnia ſint operata Pali, Cererique, Patrique
Vitifero: ſit cura bonis hæc omnibus una,
Prata, arua, & vites ſacris luſtrare choreis.
Vota Pali, & Cereri iam ſoluite, ſoluite Baccho.
Fundite bina Pali niuei carcheſia lactis,
Agna cadat Cereri, pinguis cadat hœdus Iäccho.

Sic fatur: ſacriſque Deûm de more peractis,
Thura dedit, plenáque aras ueneratus acerra,
Luſtrauit ſocios, ſpargens fluuialibus undis.

LIBRI ELEG. FINIS.

AD LECTOREM.

Cùm tot natorum caſto ſociata cubili
Muſa ſit ex nobis Gallica facta parens,
Miraris Latiam ſic nos ardere puellam,
Et ueteris, Lector, rumpere iura tori.
Gallica Muſa mihi eſt, fateor, quod nupta marito:
Pro Domina colitur Muſa Latina mihi.
Sic igitur (dices) præfertur adultera nuptæ?
Illa quidem bella eſt, ſed magis iſta placet.

IOACH. BELLAII ANDINI VARIA EPIGRAMMATA.

AD HERRICVM. II. REGEM CHRISTIANISS.

ESSE *dedit cunctis, ſolus qui dicitur eſſe,*
Omnia qui ſolus fecit, & ex nihilo:
Illius hoc opus eſt, rerum cui ſumma poteſtas
Soli eſt, & ſummæ cui bonitatis honos.
Multorum magna eſt, Herrice, *potentia* Regũ,
Magna quidem fama, ſed ſit ut illa tamen
Magna, tibi cedit, cedit cui quicquid in orbe eſt,
Quique minor ſolo cerneris eſſe Deo.
Omnipotens igitur cùm ſit, qui cuncta creauit,
Quique ſuo claudit cuncta ſub imperio,
Tu, cui ſola Deus *meta eſt,* Rex *maxime* Regum,
Fac quoque & ipſe tuæ ſim bonitatis opus.
Vt tua & in paruis magna illa potentia creſcat,
Et facias aliquid, quod fuit antè nihil.

DE LAVDIBVS GALLIAE
Ad Annibalem Carum.

Chara Deûm ſoboles, Phœbo chariſsime Care,
Quem Charitum edocuit, Pieridúmque chorus:
Quas tibi pro meritis perſoluet Gallia grates?
Præmia quæ referet, magne poëta, tibi?
Tu dum cęruleis laudas permixta hyacinthis
Aurea ab ætherio lilia lapſa polo,
Sic proceres Gallos celebras, Regémque potentem,
Vt iam ſit ſuperos, ſit minus eſſe Iouem.
Magna uirûm, frugúmque parens, Mauortia tellus,
Gallia ſic per te tollit ad aſtra caput,
Vt currus, turréſque ſuas, Phrygióſque leones
Huic facilè cedat magna Deûm genitrix.
Illa Iouis partu medias it celſa per urbes,
Hæc uiget Herrici numine læta ſui:
Illa per Idæos pulſat caua tympana colles,
Hæc tonat ad ripas, Rhene ſuperbe, tuas.
Illam ſemiuiri circunſtant undique Galli,
Gallorum hanc ſequitur Martia turba uirûm.
Cúmque Deûm matris lætam exuperantia ſortem
Tot ſe ingens tollat Gallia nominibus,
Nulla tamen tantis maior de laudibus extat,
Quàm quòd te vatem nacta ſit illa ſuum.

AD BASILIVM ZANCHIVM.

Vere nouo ut Tellus nectit de fronde corollas,
Aeſtate ut capiti ſpicea ſerta gerit,

Vt

Vt grauis Autumnus maturat in arbore poma,
Iris ut imbrifero ſæpè colore micat,
Aurora ut gemmis diues, Pactolus arenis,
Sideribus Cælum, carminibúſque Maro:
Sic tibi (nam liceat pulchris componere pulchra)
Ex uario cingit flore corona caput.
Sic tibi diues ager, pleno ſic copia cornu eſt,
Sic uariat uultus læta Camœna tuos.
Sic tua Erythræis ſplendeſcit Muſa lapillis,
Sic tuus aurifluo currit ab amne liquor.
Sic ardet ſtellis, ſic fertur ad æthera cantu,
O Zanchi, ingenij uena beata tui.
Quòd ſi eadem haud facies, nec par ſit gratia formæ
Omnibus, hinc illis gratia maior ineſt.
Hac flores ratione placent, hac flauus ariſtis
Campus, & Autumnus, verſicolórque Dea.
Hac iuuat & gemmas ſpectare, auríque fluenta,
Hac aſtra, & magni grande Maronis opus.

IN IMMODICVM VINI *petitorem.*

Fauſte, tuum legi craſſum farragine librum:
In toto libro nil niſi uina petis.
Nil niſi uina petis, ſolus tibi Bacchus in ore eſt,
Et ſolum potas ex Helicone merum.
Si tam uinoſus, quàm ſunt tua carmina, Fauſte es,
Carmina, quæ ſcribis, ſunt placitura diu.

IN EVM QVI LIBRVM
inſcripſerat Iuuenilia.

Neſtoreus ſcribis iuuenilia carmina vates.
Macte animo, nam ſic incipis eſſe puer.

IN LIBRVM, QVEM SVPPRESSO
Authoris nomine erat emiſſurus.

I Liber, i noſtrum, ſine nomine, nomen ad aſtra
Perfer, & ex noſtro nomine nomen habe.
Non tibi defuerit nomen, ſi nomine dignus:
Si minus, ignoto nomine tutus eris.
Ingenium, uiréſque tibi dat regia virgo:
Quæ dedit ingenium, nomen & ipſa dabit.

IN LIBRVM TRISTIVM,
Authoris opus Gallicum.

Quem, Lector, tibi nunc damus libellum,
Hic fellíſque ſimul, ſimúlque mellis,
Permixtúmque ſalis refert ſaporem.
Si gratum quid erit tuo palato,
Huc conuiua ueni: tibi hæc parata eſt
Cœna. ſin minus, hinc faceſſe, quæſo:
Ad hanc te uolui haud uocare cœnam.

AD LAVRENTIVM GAMBARAM.

Dum tenui paruam meditaris arundine Muſam,
Miratúrque tuos ruſtica turba modos,

Non

Non Siculus paſtor molli concedit auena,
Ipſe tibi cedit ſed Deus Arcadiæ.
Dum tua littoreas demulcent carmina Nymphas,
Et reſonant cantu concaua ſaxa tuo,
Non tibi Synceri toto nota æquore concha,
Sed cedit Triton, Carpatiúſque ſenex.
Dum ferus Anguipedum dictat tibi prælia Mauors,
Et tonat ad numeros Iuppiter ipſe tuos,
Non tibi Mæonides diuino carmine cedit,
Sed cedit uicta pulcher Apollo lyra.
Cùm tua ſint igitur ſyluis, pelagóque, polóque
Cognita tot magnis carmina numinibus,
Laurenti, quæ digna ſatis te Laurea cingat,
Qui ſuperas homines, qui ſuperáſque Deos?
Scilicet es dignus, frater cui Thracius Orpheus,
Sit genitor Phœbus, Calliope genitrix.

IN MALVM POETAM.

Quòd fronte obducta, pullóque incedat amictu
Mæuius, & crebros excutiat gemitus,
Non charam vxorem, fratres, aut dulcia natos
Pignora, nec matrem, nec gemit ille patrem.
Librorum exequiis interfuit ipſe ſuorum:
Hinc illæ lacrymæ Mæuio, & hinc gemitus.

IN TITVLVM CVIVSDAM LIBRI.

Paule, tuum inſcribis Nugarum nomine librum:
In toto libro nil melius titulo.

IN FRANCINAM
I. A. *Baiſii.*

Cedite, qui teneros Galli cantatis amores,
Cedite Baiſio: cedere iuſsit Amor.
Sic ſoliti rapidis parui torrentibus amnes,
Sic humilis magno cedere flamma rogo.
Túque adeo uiridi cingis qui tempora myrto,
Ronſarde, Aonij gloria prima chori,
Cede Deo: nanque ipſe Deus te cedere iuſsit,
Qui iubet imperio cedere cuncta ſuo.
Quòd ſi maiorem magnus iam ferre recuſas,
Téque iuuat Diuis oppoſuiſſe Deos,
Eia age, perge tuum Francinæ opponere Francum,
Et pro Caſſandra Martia bella cane.
Sume tubam, ſat Muſa tibi præluſit amores:
Tu numero pugnas iam grauiore ſona.
Sic demum poteris magnum præſtare Maronem,
Sic cedent lituo mollia plectra tuo.
At vos, qui teneros Galli cantatis amores,
Cedite Baiſio: cedere iuſsit Amor.

DE MELINA, ET FRANCINA
eiuſdem Baiſii.

Pulchrior ut Nemeſis culto dilecta Tibullo
Succeſsit flammis, Delia pulchra, tuis:
Sic Francina tuum nuper cantata poëtam
Pulchrior eripuit, pulchra Melina, tibi.

Forſan & in ueſtri ſera ſed morte Tibulli
Dum feret ardentes cætera turba faces,
Naſcetur pulchrum uobis certamen amoris:
O gratum cineri funus, amice, tuo.

IN TVRBAM POETARVM
gallicè ſcribentium.

Quàm multi canibus generantur ſæpè catelli,
Quorum hic ſit matri proximus, ille patri,
Tam multos nuper fœtus enixa poëſis
Gallica, Phœbeo numine facta parens.
Verùm ex tot natis generoſi ſemina partus
Forſan (& hoc mirum eſt) unus, & alter habet.
Quid ſupereſt igitur? nempe ut contingat utriſque
Quod canibúſque malis, quod canibúſque bonis.
Hi bene curati tecto aſſeruantur herili,
A coruis illi, uel rapiuntur aquis.

AD P. RONSARDVM VT RELICTIS
Amoribus Heroica ſcribat.

Imbellem citharam, paſtor qua Dardanus olim
Formoſæ Veneris molle canebat opus,
Spreuit Alexander, citharámque popoſcit Achillis
Magnorum ſolitam geſta referre Ducum.
Hac, Ronſarde, tibi tuus eſt tollendus ad aſtra
Francus, ad hos numeros te tua Muſa uocat.
Ergo ſuas Veneri lacrymas, luſúſque relinque:
Aptior ad pugnas eſt tibi facta lyra.

IN AVLVM SVPERBVM.

Te fratrem pudet, Aule, quòd uocare
Fratrem ex pellice quem tibi reliquit
Optimus pater, optimum, tuique
Natum diſsimilem, inſolenter, Aule,
Hoc certè facis, & facis proteruè.
Nam quid fratre notho Aulus iſte, quæſo,
Quem tu legitimum ſubinde iactas,
Maius præſtitit? an putas, inepte,
Fabro loripede Herculem minorem?

AD MATVRINVM MARAESIVM.

Quæ cecini Lyreas Ligerini ad fluminis undas
Dum patriæ tento fila canora lyræ,
Quanuis culta parum, ueſtris nec digna Camœnis,
Illa tamen lætor grata fuiſſe tibi.
Gratulor ergo tibi patrios placuiſſe lepôres,
Et tibi quòd placeam, gratulor ipſe mihi.
Gratulor & patriæ, talem te, docte Maræſi,
Quæ tulerit, qualem Mantua Virgilium.
Mincius hunc ſtupuit lituo fera bella canentem:
Miratur numeros at Liger ipſe tuos.
Vtque Andina tibi patria eſt, Andina Maroni
Sic fuit, & vatem hæc iactat, ut illa ſuum.

IOCVS IN PILORVM DEFLVVIVM.

Aſiduè poſcis noſtros, ô Marce, libellos,
Carmináque affirmas noſtra placere tibi.

E ſt nihil in noſtris dignum te, Marce,*libellis:*
I ſta legant pueri,tu grauiora legas.
H is grauiora decent te nanque poëmata: ſed ſi
Marce,tuum rectè nouimus ingenium,
Q uanuis priſca tibi ſit frons, vultúſque Catonis,
Tu tamen iſta leges abſque ſupercilio.

IN DIDONEM DORMIENTEM.

S i tibi, quam dedit ars, formam Natura *dediſſet,*
Clauſiſſetq́ue oculos hæc tibi blanda quies,
F ruſtra Atlantiades *cælo demiſſus ab alto*
Perferret magni iuſſa ſuperba Iouis.
N ec te Dardanius *morituram linqueret hoſpes,*
Nec foderes ferro pectus, Eliſa, *tuum.*

IN QVAESTOREM IVLII CHIRA-
gra laborantem,& Spinellum
poëtam mendicum.

Q uæſtoris Iulî *miſeram lacerare chiragram*
Spinellus ſcriptis nititur uſque ſuis.
Q uæſtorem Iulî *uexat nodoſa chiragra,*
In miſerum vatem μαρσυπίαγρα *furit.*
Μαρσυπίαγρα *ſuum linquet ſed dira poëtam,*
Quæſtorem linquet quando chiragra ſuum.

IN AMICAM GELLII.

S cire cupis, Gelli,*quàm pallida,lignea,ſicca,*
Denique quàm ſit Mors *iſta puella tua?*

Hæc eſt tam ſimilis Morti, ut cùm nuper ad amnem
Aſtaret gelidas pallida propter aquas,
Protinus hac uiſa, notis abiectus in herbis
Flebile neſcio quid cœperit albus olor.

SATYRAM PERICVLOSISS. ESSE genus ſcribendi, ad Marinum.

Ne tu uerſiculis tuis, Marine,
Hoc eſt enſe tuo, furens ut Aiax,
Te ipſum conficias, tuáque ab arte
Artifex pereas, miſer Perillus,
Sume, ni piget, aut tibi moleſtum eſt,
Fidi conſilium tui ſodalis.
Si quid ſit tibi de Deo loquendum,
Aut quo numina ſint colenda ritu,
Sis catus rogo, nec uelis (quod aiunt)
Cornicum, ut ſapiens queas uideri,
Confixiſſe oculos. grauis ſophorum
Ira. hos lædere, ſi ſapis, caueto.
Nec minus tibi Principes cauendi,
Longas eſſe manus quibus loquuntur.
Haud quiſquam ſapiens Iouem laceſſit,
Nec impune diu fuit proteruus,
Quiſquis crimina Principum notauit.
Adde his, ſi lubet, hos ſuperbiores,
Feros, intrepidos, & impotentes,
Ne non carmina, par pari ut rependant,

Penſent

Penſent carminibus, parum ſed ipſi
Curantes Aganippides puellas,
Styli ferro aciem tui retundant.
Illa denique, ne hinc & hinc uagando
(Quod nolim) tibi fortè ſim moleſtus,
Erunt præcipuè cauenda uerba,
Quæ (quod dicitur) ut ſemel uolarunt,
Nobis per iugulum redire poſſunt.

AD IVLIVM. III. PONT. MAX.

Pontifici ſua ſint diuino numine tuta
Culmina, nec Montes hos petat omnipotens.

AD CAROLVM CAESAREM.

Cæſareum tibi ſit fœlici ſidere nomen
Carole, nec fatum ſit tibi Cæſareum.

AD HERRICVM. II. REGEM
Chriſtianiſs.

Bellipotens tibi det uirtutem, Cynthia curſum
Lumine fœlici det tibi perpetuum.

AD FERDINANDVM ROM. REGEM.

Romulidûm bone Rex, magno ſis Cæſare maior
Nomine, nec fatis, aut minor Imperio.

AD PHILIPPVM HISP. REGEM, *incerti authoris.*

Coniugium tibi Rex *fœcundent numina longo*
Semine, nec ſterilis ſit tibi progenies.

AD LODOICVM BAILLOLIVM.

Perlege Romano *deſcriptam carmine* Romam
*Bellaius cecinit quam,*Lodoice,*tuus.*
Perlege: quicquid id eſt, nam quod tibi ſcribimus uni,
Iudicio poterit tutius eſſe tuo.
Nulli nota magis ueterum monumenta Quiritûm,
Nec quiſquam nobis æquior eſſe poteſt.
Conueniens igitur, paruum licet, accipe munus:
Atque idem noſtri pignus amoris habe.
Vt legere hîc poſſis, quæ nos luſtrauimus unà,
Dúmque leges, noſtri te meminiſſe iuuet.

AD HERRICVM II. REGEM *Christianiß.*

Non mihi Germanus, non eſt metuendus Iberus
Herrice, aut ſi quid durius eſſe poteſt.
Pauperies metuenda mihi, qua durior hoſtis
Nullus: in hunc hoſtem ſuffice tela mihi.

AD IANVM CARD. BELLAIVM *Cal. Ianuar.*

Ianus adeſt, te Iane refert Bellaius *heros:*
Vt nomen, numen ſic ferat ille tuum.

Iane bifrons, auguſta patet tibi frontis imago,
Auguſtus Iano eſt huic quoque frontis honos.
Hic placidus Ianus, placidæ tu pacis amator,
Tu Deus, eſt ſummis proximus iſte Deis.
Quæ fuit Auſonio, Gallo eſt prudentia Iano,
Et Ianum in Iano nunc quoque Roma colit.
Clauiger eſt Ianus, Iani qui nomine gaudet,
Clauigero Iani munere lætus eat.
Vt nouus à Iano currat fœliciter annus,
Et Iano clauſo regnet in orbe quies.

AD SANSEVERINVM.

Quot mihi tu uerſus Iani donare calendis
Dignaris, totidem mittimus ecce tibi.
Sunt tibi Dij faciles, dictant tibi carmina Muſæ,
Carmina Phœbeis æquiparanda modis.
At mihi nec faciles ſuperi, nec diuite uena
Sponte fluunt Latia carmina ducta lyra.
Qua Siculus quondam luſit, qua Tityrus, illa
Diſparibus calamis fiſtula iuncta tibi eſt.
Nos malè compactis cantus meditamur auenis,
Gallia quos forſan non probet Auſonia.
Hos tamen indoctos docto pro carmine uerſus,
Próque auro à nobis ærea dona feres.
Aſt hi, quos memoras, largo pro munere Diui
Parua etiam capiunt munera ab agricolis.

Muſæ, deliciæ mei ſodalis,
Qui me plus oculis ſuis amabat,
Quem plus ipſe oculis meis amabam,
Aut ſi quicquam oculis mage eſt amãdum:
Quid cauſæ eſſe putem, repente quòd ſic
Totus exciderim meo ſodali,
Vt cui tot modò miſerim libellos,
Is ne uerſiculum quidem remittat?
Sic noſtri memor eſt bonus ſodalis,
Qui me plus oculis ſuis amabat,
Quem plus ipſe oculis meis amabam,
Aut ſi quicquam oculis mage eſt amãdum?
Aſt huic, quandoquidem tacere pergit,
Nec ſui amplius eſt memor ſodalis,
Iſthæc nomine uos meo referte.
Non iam hos Hendecaſyllabos, *ſed illos*
Expectet potius furente Muſa
Verſus Archilochi *ſeueriores.*

IN LAVDEM ANT. CARACIOLI
Trecarum Antiſt.

Quanuis tergeminæ facundo munere linguæ
Antoni, in laudes ſis ſatis ipſe tuas,
Te tamen hîc canerem, ſummi cùm rector olympi
Humano interdum gaudeat ore cani.

Sed

Sed mihi dum ſubeunt curæ, queis priſtinus ardor
Et periit noſtræ gratia prima lyræ,
Protinus horreſco, ſanctáſque attingere laudes
Impuris manibus noſtra Thalia fugit.
Nam procul à ſacris vatem decet eſſe profanum,
Nec temni numen uult Deus ipſe ſuum.

AD EVNDEM IN COMPARA-
tionem Iulij III. *&* *Pauli*
IIII. PP. MM.

Dum bello pacem opponis, placidúmque furenti
Neptunum, & uiduo florida rura ſôlo,
Mars fremit, unda furit, denſatur frigore Tellus,
Pax redit, unda ſilet, ſoluitur acris hyems.
Hæc facis Antoni, Paulum dum opponis Iulo,
Lætáque funeſtis tempora temporibus.
Non alio infamis damnari Iulius ore,
Non alio Paulus debuit ore cani.

AD GORDIVM, VT LAETVS VIVAT.

Iam mea Cygnæis ſparguntur tempora plumis,
Inficit & flauas cana ſenecta comas.
Sic nobis perit ante diem decus omne iuuentæ,
Et faciunt ſeptem luſtra peracta ſenem.
Quis Deus hoc, Gordi? num formam uertit Apollo,
Et Cygnum vatem ſic iubet eſſe ſuum?

Non adeò feruet noſtro ſub pectore Phœbus,
Nec tantum nobis temporis eſt uacui,
Vt liceat dulces Muſarum expromere fœtus,
Et procul à curis ocia longa ſequi.
Quid cauſa eſt igitur? læti num copia Bacchi,
An potius canum me facit ipſa Venus?
Neutrum horum in cauſa eſt: nam quæ mihi cura Lyæi,
Quæue poteſt miſero blanda placere Venus?
Hoc faciunt curæ, quæ me noctéſque diéſque
Perpetuis angunt ſollicitudinibus.
Hinc mihi canities, Gordi, & properata ſenectus,
Hinc iuueni frontem ruga ſenilis arat.
Viue igitur lætus, ne te quoque noxia cura
Efficiat Cygnum, qui modò Coruus eras.

CONVERSIO SVI IN MONTEM
ad I. Morellum.

Mutari in uarias, ut quondam, corpora formas,
Fabula, Morelli, quæ fuit, hiſtoria eſt.
Iam gelido ſummos imitamur uertice Montes,
Iam cana albeſcunt tempora noſtra niue.
Auribus incluſi magno cum murmure uenti
Auditum eripiunt, colloquiúmque mihi.
Nox oculos infuſa tegit, lacrymoſáque nubes
Perpetuo madidas irrigat imbre genas.
Sanguis abit, gelidúſque tremor quatit horrida membra,
Aſſiduo torpent pectora noſtra gelu.

Colla

Colla rigent, nimióque labat ſub pondere ceruix,
Adde polum, & ſtellas, Cælifer alter ero.

AD IANVM AVANSONIVM.

Dicite Iö Pæan, ueræ uirtutis alumni,
Præmia uirtutis dantur Auanſonio.
Alma fides, quæq́ue æqua pari tenet omnia lance,
Et redeat priſcæ Relligionis honos.
Vos, Muſæ, ante omnes lucem hanc agitate choreis,
Et uiridi ſacras cingite fronde comas.
Hunc feſtum celebrate diem: ſunt & ſua Muſis,
Si ſua ſunt magno præmia Auanſonio.

IN NATALEM CHRISTI.

Nocti clara dies, cedat lux alma tenebris,
Tu quoque iam, Cælum, cedere diſce ſolo.
En nouus exoritur Phœbus: Regémque ſequuta
Labitur in terras Regia celſa poli.
Cedat Idumęis Latialis laurea palmis,
Summittátque iugo Roma ſuperba caput.
Ecce triumphato uictrix Clementia Mundo
Erigit inuicta parta trophæa manu.
Paſtorum turbis cedant longa agmina Regum,
Et cedant paruis tecta ſuperba caſis.
Paſtores natum inueniunt ſub paupere tecto,
Sub cuius pedibus terra, fretúmque iacent.

Miretur Natura parens, cauſáſque requirat,
Et ſummi agnoſcat facta ſtupenda Dei.
Virginei tumuere ſinus, uteróque pudico
Concipiunt hominem, parturiúntque Deum.
Aeternùm lateant clauſo ſub carcere Diræ,
Et ſtupeat nigra triſtis Auernus aqua.
Ecce noua inuictæ nectuntur uincula Morti,
Ecce ſuas tandem perdidit Orcus opes.
Ergo polus regem, uictorem Tartarus ingens,
Authorem agnoſcant cuncta elementa ſuum.

IN NIMIVM LAVDATOREM.

Ob iſtas mihi quas & uſque & uſque
Multis verſibus & laborioſis
Laudes attribuis uel immerenti,
Gratias tibi maximas, Fabulle,
Non multis nimium, aut laborioſis
Ago uerſiculis: referre certè
Haud queam, niſi plura uel merenti
Laudes ipſe tibi tuas remittam.

IN AVLVM.

Dum cupidus famæ laudem captabat inanem,
Pro nihilo ſummas Aulus habebat opes.
Idem nunc opibus laudem poſtponit auarus:
Nec retulit laudem, nec feret Aulus opes.

AD

AD GORDIVM.

Illa marmorea puella fronte,
Ore purpureo, aureis capillis,
Sinu lacteolo: illa nuper inquam,
Nobis pulchrior omnibus puellis,
Nobis charior omnibus puellis,
Dum ſe in quadriuiis, & angiportis
Paſsim proſtituit, uenuſte Gordi,
Gemellos modò repperit miſella
Ficos inguinibus ſuis tumentes.

MVSAM ALLOQVITVR.

Cùm Latias vrbes hoſtis populetur, & agros,
Perturbétque omnem Mars ferus Auſoniam,
Cùm ſuſpecta fides magnis terroribus Vrbem
Impleat, & trepidos cogat ad arma Duces,
Non te, Muſa, pudet mediis in faucibus Orci
Intempeſtiuos ludere verſiculos?
Quin potius clypeo, fidóque accingeris enſe,
Et ualida torques ſpicula miſſa manu?
Non iſtas arteis poſcunt hæc tempora, nec ſic
Depelles iugulo tela cruenta meo.
Quid mihi cum bello (dices) quod pectus ad arma?
Non cadit in mites tam grauis ira Deas.
Bella gerant, queis bella placent: mihi carmina curæ,
Et nemora, & fonteis, & leue murmur aquæ.

Tu uerò, quem tanta mouent incendia belli,
De pauido uanos excute corde metus.
Carminibus confide bonis, te noſtra tuetur
Laurea, ſunt aliis bella timenda viris.
Verum, ni Siculum miles, dum bella geruntur,
Intentum radio caderet artificem.

IN FONTEM IVLII. III. P. M.

Cur has pampineis iugis Iulus
Fontis Virginei Deas ſacrarit,
Hoſpes ſcire cupis? ferunt Lyæum
Ignibus patriis adhuc rubentem
Nymphas culmina montium colentes
Hoc pellucidulo abluiſſe fonte.

IN MINERVAM ARGENTEAM *à* S. P. Q. *Tholoſano* Petro *Ronſardo ludis Floralibus decretam, & poſteà ab ipſo Ronſardo* Herrico *Regi Chriſtianiſſ. dicatam.*

Abſenti, neque tale quid petenti,
Sed toto Aonidum probante cœtu,
Doctus Palladiæ chorus Tholoſæ
Perpulchram tibi detulit Mineruæ,
Ronſarde, effigiem, & quidem merenti:
Nam ſi pro merito æſtimare quenque

Fas

Fas eſt, cui potius Minerua detur,
Quàm cui in pectore tota ſit Minerua?
Tu uerò ingenuo pudore tantum
Decerni tibi non ferens honorem,
Sed malens propria locare ſede
Sacrum Palladium, pius ſacerdos
Regi Pallada ritè dedicaſti,
Sub quo Palladij uigent honores.

ALIVD.

Grata tuis ſtudiis nuper ſtudioſa Tholoſa,
Sub qua Palladiæ nunc uiget artis honos,
Argento è nitido ſpirantia Palladis ora
Carminibus poſuit, magne poëta, tuis.
Tu uerò hæc Regis iuſsiſti tecta ſubire,
Pallada qui ſolus nouit utrãque ſimul.

ALIVD.

Tholoſa ingenua, & Tholoſa uerè,
Tam bellam tibi quæ dedit Mineruam.
Tu quoque ingenuus, tibi datam qui
Regi Pallada maximo dediſti.
Nunc ſuo poſita eſt loco Minerua:
Quid Princeps tibi maximus rependet?

AD HERRICVM REG. CHRISTIA-
niſs. in eandem ſententiam.

Vilius argentum eſt auro, virtute minora
Carmina, magnanimo Rege poëta minor.

Sed tu, quem fas eſt, Rex ô ter maxime Regum,
Vel paruis meritis præmia larga dare,
Quæ tibi Ronſardus vates argentea miſit,
Aurea Ronſardo dona remitte tuo.
Aurea nanque decet ſolum dare munera Regem,
Qui ſolus nobis aurea ſecla dedit.

AD P. RONSARDVM.

Cur Ronſarde, nouo, atque inuſitato
Decreto tibi nobilis Tholoſa
Cælatam modò detulit Mineruam?
Vt qui ſcilicet uſitata Gallis
Sic ueſtigia linquit, ut Pelaſgûm
Primus detegat abditos receſſus,
Is nouo quoque munere augeatur.
At cur iudicio graui Senatus
Decreta eſt potius tibi Minerua,
Quàm Phœbus fidicen, nepós ue Atlantis,
Aut una Aonidum è choro ſororum?
Vt te non modò verſibus ſonoris
Cantus edere (quod ſolent inepti)
Sed conſtet potius tuis ineſſe
Doctis uerſibus, & laborioſis,
Rerum multiplicem eruditionem.
Cur uerò tibi candido ex metallo
Hæc facta eſt Dea? nempe quod poëta
Purus, candidus, omnibus poëtis

Preſtes

Preſtes ingenuo tuo nitore,
Candore ut proprio, nec aduocato
Argentum ſolet omnibus metallis.

AD EVNDEM.

Strinxerat in ſæuos quòd fortiter arma Tyrannos
Alcæus vates, aurea plectra tulit.
At quòd Barbaries noſtris te uindice tectis
Exulet, hôc poſita eſt docta Minerua tibi.

IN NVPTIAS I. MOMMORANTII, & Dianæ Herrici Gallorum Regis filiæ.

Qua iuncta eſt tibi nocte, Mommoranti,
Noſtri progenies Iouis Diana,
Ocellus patris, ipſiúſque vultum,
Et mores referens, pudica, bella,
Prorſus ut ſimilem putes Dianæ,
Aut ipſam potius putes Dianam,
Non ex fomite natus, aut lucerna,
(Si qua ſit famulis fides) ſed alto
E cælo ut rutilus cadens Cometes
Sulcos tramite longiore ducit,
Dum ſopita tuis iacet lacertis
Coniux, per ſpeculas polo ſereno,
Igneus radius repente luxit,
Omnes qui thalami angulos pererrans,

Vittas, lintea, cæteráſque tandem,
Noctis munditias edax uorauit.
Tu uerò, ô iuuenum decus, patríſque
Magni nomine digne Mommoranti,
Infœlix aliquid fuge augurari,
Sed ipſum potius tuis putato
Nuptiis Hymenæon adfuiſſe:
Qui tædam quatiens, tuæ peruſsit
Fauſto coniugis igne νυκτίκοσμον.
At cur ſic Deus hic tuæ peruſsit
Fauſto coniugis igne νυκτίκοσμον?
Vt tu ſcilicet hanc ſcias mariti
Oblitam ueteris, tuis peruri
Iam ſolùm facibus, tuíſque flammis.

AD D. MARGARITAM REGIS *Chriſtianiſs. ſororem unicam.*

Clauſus corporeo miſer ſub Orco,
(Orcus ille fuit diu carere
Sole Diua tuo, tuáque luce)
Cæco in carcere quattuor per annos
Pœnas perſoluï omnium malorum,
Quæ mentes ſibi contrahunt miſellæ
Mole ex corporea, ſuíſque membris.
At nunc carcere tam graui ſolutus,
Sole Diua tuo, tuáque luce,
Solo igne æthereo mihi relicto,

Pondus

Pondus corporeum diu peruſtus
Tandem depoſui Deis *benignis.*
Sic nunc Elyſio *fruor beato*
Tuis auſpiciis, fruárque ſemper,
Nec mens ulla mihi hinc ſit exeundi.
At tu, ne Elyſio *ſub amne merſus*
Sopitus iaceam, memento vatis
Quæſo Diua *tui, prioris æui*
Amor ne redeat, uelitque rurſus
Claudi corporeo miſer ſub Orco.

AD MARIAM HAYAM.

Quid ſim, quid fuerim, quid egerímue
Ex quo, Dîa, *tuis frui camœnis,*
Scriptis, ingenio, eruditione,
Lepôre, intuitu, alloquutione
Crudeles ſuperi inuidere nobis,
Ipſe tam memini, ſopore preſſus
Quàm ſi, uel nimio grauis Lyęo,
Aut forem Elyſio *ſub amne merſus.*
Hoc tantùm memini: nihil fuiſſe
Me, præter lapidem, grauémque truncum,
Aut ſi his quid grauius, trucem, ſeuerum,
Elinguem, ſtupidum, Trophonî *ut olim*
Ex antro attonitos ferunt rediſſe.
Nec mirum, ipſa mihi tuis ocellis,
Forma, atque ingenio elegantiore,

Cùm ſenſus animúmque ſurpuiſſes.
Et cui ſidereis tuis ocellis,
Forma, atque ingenio elegantiore
Non ſenſus, animúmque ſurpuiſſes?
Quare ſi quid adhuc tui (quod opto)
Bellai memor es, cupíſque ſcire
Quid ſit, quid fuerit, quid egerit ue
Tot annos Latio in ſòlo, mihi me
Redde. reddideris, modò huc reuerſo
Si te, quo ſolita es lepôre, vultu,
Scriptis, uerſiculis, uenuſtulíſque
Iocis, & ſalibus, facetiíſque
Iam iam reddideris mihi benignam.

IN POETAM DECOCTOREM.

Egregium, Mæui, quis te neget eſſe poëtam,
Atque adeò antiquis vatibus eſſe parem?
Struxiſſe Amphion Thebanas dicitur arceis,
Dum mouet argutæ plectra ſonora Lyræ.
At tu dum fidibus ſedes poſtponis auitas,
Verſibus euertis tecta paterna tuis.

IN EVNDEM.

Dum canit Eurydicem, ſyluæq; & ſaxa ſequuntur,
Detinet immaneis Thracius ipſe feras.
At tu dum horriſonis ſyluas concentibus imples,
Attonitæ fugiunt in ſua luſtra feræ.

IN FVTVRAS NVPTIAS FRANciſci Gall. Delphini, & Mariæ Stuartæ Scotorũ Reginæ.

R aptus Tyndaridis parùm pudicæ
O b formam,& faciem nimis uenuſtam,
E uropam,atque Aſiam decem per annos
C olliſit nimiùm graui duello.
C aſtus Scottidis at torus puellæ,
Q ua nec pulchrior eſt,pudiciórque,
Q ua nec candidior,benigniórque
A ut eſt,aut fuit,aut erit puella,
G allum belligerum, ac ferum Britannum
B ellis tam grauibus diu æſtuantes
I iſdem ſub titulis, Deo ſub uno,
V no ſub duce, legibus ſub iiſdem
P ace perpetua iugabit olim.
O ter coniugium, quatérque fœlix!
O lætam populi hinc, & inde ſortem!
O pulchram,& lepidam,& piam puellam!

DE CALETO RECEPTA.

Q uæ nulli tentata prius iam tuta manebant,
Illa tuus cepit mœnia Guiſiades.
M œnia Guiſiades,fruſtrà ſeruata tot annos
Cepit,conſiliis ſed, Lotarene,tuis.
S ic malè ab inſomni quondam ſeruata Dracone
A mphitryoniades aurea mala tulit.

Gallica (quis credat?) ſurgunt iam tecta Caleti,
Exultátque ſuis Gallia littoribus.
Comprimit Oceanus metuendos claſſe Britannos.
Diuiſus toto iam orbe Britannus erit.

IN REDITVM DVCIS GVISIANI.

Vt quondam in patriam retulit cùm ſigna Camillus,
Spectandum niueis ſe dedit altus equis,
Guiſius è domitis nuper ſic ipſe Britannis
Signa refert, niueo ſic quoque uectus equo.
Aequo præda Duci prædæ melioris auaro
Albus ceſſit equus: cætera miles habet.
Hæc ille ex capto retulit ſpolia ampla Caleto,
Hanc prædam uicto uictor ab hoſte tulit.
At non parua tulit virtutis præmia, uictor
Hoſtis qui rediit, uictor & ipſe ſui.
Multorum præda eſt, miles quam quiſque reportat:
Vnius eſt magni præda ſed iſta Ducis.

IN LAVDEM EIVSDEM.

Cùm bellis attrita diu, propè ciuibus orba,
Roma foret Libyæ iam ſubitura iugum,
Indomitum Annibalem tum primùm poſſe domari
Marcellus docuit, ſpémque animúmque dedit.
Cùm toties olim uictorem experta Britannum
Gallia ab Oceano iam malè tuta foret:

Guiſius auſpiciis nuper melioribus uſus,
Galle, tuas urbeis dum tibi reſtituit,
Indomitos docuit ſuperari poſſe Britannos,
Atque inuicta prius mœnia poſſe capi.

IN EVNDEM ET CARD.
Lotarenum fratrem.

Qui Martem ſpectare cupis fera bella mouentem
Turbidus auriferis quà fluit Hebrus aquis,
Aſpice Guiſiadem hoſtili de cæde cruentum:
Guiſiadem Marti dixeris eſſe parem.
At qui noſſe cupis Maia genitrice creatum,
Demiſſum magni numen ab arce Iouis,
Aſpice purpurei columénque, decúſque galeri:
Mercurio ſimilis tunc Lotarenus erit.
Ille potens dextra, facundo hic munere linguæ:
His geminis tuta eſt Gallia numinibus.
His ergo auſpiciis ſume, Herrice, orbis habenas,
Et magnum in terris æquiparato Iouem.

DE COMITE ALCINOO
puellam pingente.

Alcinoum Comitem formoſa puella rogabat
Vt ſe depicta duceret in tabula.
Vt ualeam quod poſcis (ait) mihi tota uidenda es,
Præbenda eſt oculis nudáque forma meis.
Spectabat nudas Zeuxis ſic ipſe puellas,
Dum pingit vultus, pulchra Lacæna, tuos.

Abnuit hoc primùm vultu pudibunda puella,
Sed deſiderio ceſſit ut ipſe pudor,
Corpore nudato candentia pectora pandit,
Membráque uel prima candidiora niue.
Talem ſe Paridi nemoroſæ in uallibus Idæ
Spectandam (ut perhibent) præbuit alma Venus.
At cupidus pictor dum neruos explicat artis,
Nec potis eſt dextram tollere de tabula,
Protinus ex magno Lyſippus factus Apelle,
Spirantem fecit pro tabula ſtatuam.

AD IANVM AVRATVM.

Aurate, Aoniæ decus cateruæ,
Aurate, aureolis tuis camœnis
Nobis aurea ſecla qui reducis,
Putabam ipſe quoque, id quod & putabat
Ilio, & pelago miſer tot annos
Vlyſſes Ithaca è ſua reuulſus,
Dulce ſcilicet eſſe uel fauillam
Fumantis patrij foci uidere.
Gaudebam, atque mihi ipſe gratulabar,
Circes pocula, munera & Calypſus,
Sirenum inſidias, trucem Charybdim,
Fauces Antiphatis, domóſque diras
Cyclopum potuiſſe præterire.
Sed (ô ſpes hominum leues!) reuerſum
Per tot heu pelagi æſtuantis undas,
Per tot flumina, ſaxeáſque rupes,

Per tot aërias niues, proterui
Edunt mille proci: procos uocare
Si curas liceat, maláſque lites,
Quæ noſtrum malè corculum perurunt,
Quæ noſtras penitus uorant medullas.
His, Aurate, malis premor miſellus,
Hæc Aurate, meam domum frequentat
Turba, ſic patrios lares reuiſo.
Saltem ſi qua mihi domi pudica
Foret Penelope, piúſque Natus,
Longæuus genitor, ſagáxque nutrix,
Qui læti exciperent, piiſque feſſum
Fouerent manibus, nihil ſed horum
Repertum mihi: ne uetus quidem me
Agnouit dominum canis. quid ultra?
Iam ſpes nulla mihi, mihi ſalutis
Nulla iam miſero uia indicatur:
Ni quem, Aurate, tibi dedere Muſæ
Arcum mi dederis, malos necare
Procos quî ualeam potente dextra.

DE CAMILLA IANI
Morelli F.

Patris delicias ſui Camillam,
Quam finxit manibus ſuis Dione,
Quam ſinu Charites ſuo educarunt,
Auget quæ numerum nouem ſororum,

Amat plus oculis ſuis Morellus,
Seu quid plus oculis pote eſt amari.
Morello ſimilis ſuo Camilla
Sic eſt, tam ſimile haud ſit ouum ut ouo.
Illam moribus imbuit pudicis
Mater, ſicq́ue ſuam excolit Camillam,
Vt florem tenerum excolunt puellæ.
Sic ludit Latiis *modis* Camilla,
Camillam ut Latij *putes alumnam.*
Sic græcè loquitur Camilla, *iures*
Vt ipſas minus Atticas Athenas.
Ebræas quoque litteras Camilla
Tam pingit bene, quàm ſuas Latini.
Sic uerſus patrios facit Camilla,
Ronſardus queat inuidere ut ipſe.
Sic canit fidibus Camilla, *ut ipſe*
Camillæ queat inuidere Phœbus.
Et uix (quod ſtupeas) uidet Camilla,
Videt uix decimam Camilla *meſſem.*

ALIVD DE CAMILLA, LVCRETIA,
& *Anna*, Morellis, *Iani* Morelli FF.
incerti auctoris.

Τρεῖς ποτ᾽ ἔ(ϛ)εν Χάριτες κοῦραι Διὸς, αὖθις ἔσονται
Τρεῖς πάλιν, οὐχὶ πατρὸς κοῦραι Διὸς, ἀλλὰ Μορέλλου.

IDEM LATINE, FERE AD
uerbum expreſſum.

Tres fuerant quondam Charites, Iouis inclyta proles,

Tres

Tres iterum Charites naſcentur, non Iouis illæ
Progenies, docti ſed docta propago Morelli.

AD ILLVSTRISS. CARD. Lotaringum.

Sutori ſutrina ſuo cùm alimenta miniſtret,
Certáque ſint arti præmia cuique ſua,
Quî fit ut una ſuo ſit Muſa ingrata poetæ,
Et ſemper vates ſors inimica premat?
Scilicet eſt aliquod miſeris malè numen amicum,
Nec vates æquis aſtra uident oculis.
At tu, qui cunctos præclaris artibus anteis,
Cuique adeò ſoli numina, & aſtra fauent,
Hæc mihi concilia. tunc mi, tunc (Carole) Diuis,
Sideribúſque ipſis tu mihi maior eris.

IN OLLVM VASCONEM.

Viuere cùm ſcribis, primam malè corripis, Olle,
Viuere ſed cùm effers, corripis, Olle, bene.
Scilicet hoc linguæ maternus poſtulat uſus,
Haúdque tui norunt uiuere, ſed bibere.
Sic bibis, & uiuis, uerbo facundus eodem,
Hácque malos uerſus efficis arte bonos.

IN EVNDEM.

Ni ueteres illos ſuperares, Olle, poëtas,
Debebas laqueo protinus ipſe animam.

Ecce tamen ſcribis, tutúſque poëmata pangis:
Euge, Olle, à laqueo iam nihil inde times.

EPIGRAM. FINIS.

AD GORDIVM.

Cui donem potius nouum libellum,
Quo raptum refero meæ puellæ,
Gordi, quàm tibi, qui meam puellam
Sic amas, propriam ut putes ſororem?
Quare quicquid id eſt noui libelli,
Gordi, quod tibi nunc damus legendum,
Sic uelim accipias, ſcias ut illam
A me plus oculis meis amatam,
Et te plus oculis meis amatum.

IOACH. BELLAII
AND. AMORES.
AD VENEREM.

BElla per Aemathios non hîc ciuilia campos,
Fraternas acies, arma uirúmque cano.
Nec quoq; fert animus mutatas dicere formas,
Raptoris ſtygij nec memorantur equi.
Aeneadũ genitrix cauſa eſt mihi carminis una:
Materiam vati da Venus alma tuo.
Tu quoque Fauſtinam nobis, formoſa, dediſti:
Qua nihil eſt tota pulchrius Auſonia.
Hac mihi ſublata, periit mihi priſtinus ardor,
Et quicquid mentis, uel fuit ingenij.
Redde ergo ingenium, ſolitáſque in carmina uires,
Fauſtinam potius ſed mihi redde, precor.

RAPTVS FAVSTINAE.

Qualis tartareo quondam Proſerpina currũ,
Dum uaga diſcurrit ſaltibus (Enna) tuis,
Nocturnis nuper rapta eſt Fauſtina quadrigis,
Dum tenet, ah demens, limina aperta domus.

Rapta eſt, me miſerum, & cæco ſub carcere clauſa
Coniugis ingrato nunc gemit in thalamo.
Et nunc ille ferus tanquam de virgine rapta
Exultat, noſtris heu fruitúrque malis.
Intereà infœlix mater lymphata per urbem
Currit, & ignotas excubat ante fores.
Te ſolam (Fauſtina) uocans, tua limina quærens,
Quæſiſſe ut natam dicitur alma Ceres.
Aſt ego, quem aſsiduo torret malus igne Cupido,
Deferor, ut noto concita Baccha Deo.
Nec dubitem æratos liceat ſi rumpere poſtes,
Duráque nocturna ſoluere clauſtra manu,
Irruere armatus: uel ſi hoc mala noſtra ferat ſors,
Perferre audacis uincula Pirithoi.

FAVSTINAM PRIMAM FVISSE
quam Romæ adamauerit.

Ipſe tuas nuper temnebam, Roma, puellas:
Nulláque erat tanto de grege bella mihi.
Et iam quarta Ceres capiti noua ſerta parabat,
Nec dederam ſæuo colla ſuperba iugo.
Riſit cæcus Amor. Tu uerò hanc, inquit, amato:
Fauſtinam nobis indicat ille ſimul.
Indicat, & uolucrem neruo ſtridente ſagittam
Infixit nobis corda ſub ima puer.
Nec ſatis hoc. tradit formoſam in uincla puellam,
Et ſacræ cogit clauſtra ſubire domus.

Haud

Haud prius illa tamen nobis erepta fuit, quàm
Venit in amplexus térque quatérque meos.
Scilicet hoc Cypris nos acrius urit, & ipſe
Altius in noſtro pectore regnat Amor.

AD IANVAM FAVSTINAE.

Hæc domus hæc illa eſt, noſtros quæ claudit amores:
Ah nimis, atque nimis ianua dura mihi.
Tu veneres ingrata meas, luſúſque, iocóſque,
Tu cohibes uinclis gaudia noſtra tuis.
At nunc ille ſenex forſan roſea illa labella
Sugit, & amplexu mollia membra premit.
Intereà uagus, atque excors, ſine mente animóque,
Limina nocturnis nota tero pedibus.
Et circunſpicio Lyncæo lumine, ſi qua
Rimula ſit noſtris fortè patens oculis.
Nulla patet, uel ſi qua patet, ſunt omnia muta,
Vocibus ac noſtris peruia nulla uia eſt.
Hei mihi quòd Dominæ nulla ratione potis ſum,
Me dulce in gremium mittere per tegulas.

SE PERPETVO FAVSTINAE *memorem futurum.*

Quod ſcelus admiſi infœlix? quæ numina læſi,
Vt mihi ſic, mea lux, eripienda fores?
Nam cui tam ſubitò tot gaudia ſunt prærepta,
Iratos omnes huic decet eſſe Deos.

Ergo ego te poſthac nunquam, mea uita, uidebo?
Audiero abſentis nec tua uerba miſer?
At certè infixi noſtro ſub pectore uultus,
Fixáque perpetuò uerba loquentis erunt.
Hoc mihi non Superi abſtulerint, non Iuppiter ipſe,
Non, ſi me toto fulmine deiiciat.

DE VVLCANO ET MARITO *Fauſtinæ.*

Vt Martem, & Venerem uinclis excepit, & aſtu
Mulciber, & Cœlo fabula nota fuit:
Sic tu ex inſidiis Fauſtinam ſurripuiſti,
Scilicet ut tota notus in vrbe fores.
At cur non aſtu ſimili, ſimilique catena
Me, me etiam uinctum maxima Roma uidet?
Sic te ulciſci ambos, coniux generoſe, decebat:
Hoc demum poteras Mulciber eſſe modo.

CVR SIT IRATVS MARITO *Fauſtinæ.*

Non te ideo (ne fortè aliquis nos dicat ineptos)
Damnamus noſtris, impie, uerſiculis,
Quòd tu Fauſtinam nuper de nocte ſilenti
Materno ſæuus traxeris è gremio:
Quódque illi miſeræ, & duro ſub carcere clauſæ,
Omnia crudelis gaudia ſuſtuleris.

Nouimus

Nouimus & leges, & quæ ſint iura mariti,
Nec uenit ex uero noſtra querela toro:
Sed quòd frigidulus coniux, turpíſque, ſenéxque
(Ne quicquam de te durius ipſe loquar)
Tam bellam, & lepidam, tali nec coniuge dignam,
Externi cogas iura ſubire tori:
Hoc inquam eſt, ſæuum quod te facit, improbe, quódque
Damnamus noſtris, impie, uerſiculis.

CVM FAVSTINA INCLVSAM ESSE *Venerem, & Amorem.*

Clauſtra tenēt noſtram (ſic Dij uoluere) puellam:
Fœlix quem clauſum ferrea clauſtra tenent.
Illic ſunt Charites, luſúſque, iocique, lepôréſque,
Et quicquid ſedes incolit Idalias.
Caſta Venus ſancto corpus iam uelet amictu,
Sacráque iam diſcat relligioſus Amor.

OPTAT SE INCLVSVM *cum Fauſtina.*

O mihi ſi liceat furtiuos iungere amores,
Hic ubi, me miſerum, clauſa puella mea eſt:
Mentirique nouam mutata ueſte figuram,
Iuppiter ut quondam caſta Diana fuit:
Quàm bene uirgineo tectus uelamine corpus
Perferrem ſancti iura ſeuera loci!

Nulla Deis melius faceret ſolennia ſacra,
Alternas melius conciperét ue preces.
Rurſus qùm tacita peteretur nocte cubile,
Et foret optati reddita forma uiri,
Haud quiſquam melior ualidam exercere iuuentam,
Nocturniſque ſacris conciliare Deos.
Sic gratis uicibus Veſtæ, Veneriſque ſacerdos,
Nocte parùm caſtus, luce pudica forem.

CVR VESTALIBVS INNATI SINT *uelut quidam amoris igniculi.*

Aeternum extingui Veſtæ in penetralibus ignem
Romulidûm quondam relligio uetuit.
Virginibus ſacris noſtros hinc manſit in annos,
Pectora ut æternis ignibus urat Amor.
Dij faxint, mea uita, tuos hic creſcat in ignes
Ignis, & ut noſtri ſis memor uſque precor.

IN DVRVM IANITOREM.

Ferrea iam noſtras admittunt clauſtra querelas,
Et noſtris lacrymis duráque ſaxa gemunt,
At tu crudelis nimiùm, ſæuúſque ſacerdos
Durior & ferro, durior & ſcopulis,
Nec fletu aſsiduo, precibus nec flecteris ullis,
Quas fruſtrà ingratas ſpargimus ante fores.
Sed toruùm aſpiciens rabida nos uoce repellis,
Et procul à ſacris ſedibus eſſe iubes.

Te tamen Iſmarij demulſum carmine vatis,
Dum canit infernas flebilis ante domos,
Auribus arrectis, & mota (Cerbere) cauda
Tergeminas fauces continuiſſe ferunt.
Tum primùm memorant Manes, ſæuáſque Sorores,
Et Ditem lacrymis ingemuiſſe piis
Nempe illum cœci penetrarat cuſpide teli,
Qui noſtra immitis pectora læſit amor.
Tu uerò, immanis cedit cui ianitor Orci,
Cui cedunt tortis anguibus Eumenides,
E luctibus Iöniis, & littore ſurdior omni
Auerſus noſtrás deſpicis uſque preces.
Scilicet humanos rides, ſæuiſsime, luctus:
Et ſperas precibus poſſe mouere Deos?

CVM FAVSTINA OMNIA
ſibi eſſe erepta.

Tu Veneri veneres, cœco tu ſpicula Amori,
Mercurio linguæ munera ſurpueras.
At qui te, mea lux, mea ſpes, mea uita, meum cor,
Inuidus ab noſtris abſtulit ex oculis,
Ille oculos, ſenſusq́; omnes, mentémque, animúmque,
Atque adeò totum me mihi ſurripuit.

PANDORAE NOMEN APTIVS
fuiſſe Fauſtinæ.

Qui tibi Fauſtinæ, mea lux, nomen dedit, is te
Dixiſſet Pandoram aptius, & melius.

M*unera nanque Deos in te omnia congeſsiſſe*
Oſtendunt dotes corporis,atque animi.
E*t tu etiam ex oculis,tanquam de pixide aperta,*
Omnia depromis ſeu bona,ſiue mala.
A*t mihi te erepta,mi qua ſine uiuere durum eſt,*
Spes, ô me miſerum,nulla mihi remanet.

COGNOMEN FAVSTINAE.

A*t tibi,ſi memini,nomen gentile Columba*
Conueniens formæ eſt,ingenióque tuo.
L*audantur niueo mites candore Columbæ,*
E*t tibi ſub niueo pectore candor ineſt.*
Q*uid luſus,mea uita,tuos,quid murmura blanda*
Quid referam noti nequitias thalami?
T*u tenero morſus figebas dente proterua,*
Atque columbatim baſia longa dabas.
H*ei mihi quis raptor,credo Ioue miſſus ab ipſo,*
Te noſtro auulſit chara Columba ſinu?
T*e malus accipiter captam tenet unguibus uncis,*
Et tua crudelis uiſcera dilaniat.
I *nunc, dic Veneri ſacratas eſſe Columbas,*
Si tam,me miſerum,bella Columba perit.

FAVSTINAE VELVT QVODDAM *ineſſe Amoris numen.*

P*er te,oculóſque tuos,nuper (mea Diua) ſine arcu,*
E*t uacua errabat cæcus Amor pharetra.*

His

His iaculis armata Deos, hominéſque, ferâſque
Cogebas ſæui iura ſub imperij.
Non ſenibus grauitas morum, non profuit uſus,
Nec iuuit tardo in corpore ſanguis iners.
Non Sophiæ ſtudium doctos, non purpura Patres,
Nec clypeus texit fortia corda Ducum.
Omnia ceſſerunt: ceſsit quoque publica cura,
Et poſuit virtus triſte ſupercilium.
At nunc proh Superi, captiuo numine Amoris,
Nil niſi trux Mauors, & fera bella placent.

QVANTA SIT VIS AMORIS *in Fauſtina.*

Inter ſe potuit ſanctos committere Patres
Fauſtina, uſque adeò forma ſuperba fuit.
Et quiſquam iuuenes furiis miratur iiſdem
Accendi, & ſæuo bella parare uiro?
Qui talem, heu facinus, clauſtris cohibere puellam
Suſtinet, & noſtras deſpicit uſque minas.
Sola decennali fuit hæc repetenda duello,
Debuit hanc ſolus nam rapuiſſe Paris.

QVOMODO RAPTA *fuerit Fauſtina.*

Cùm te crudelis nuper nil tale merentem
Materno coniux uelleret è gremio,
Tendentémque manus traheret, paſsiſq; capillis,
Quid tibi tunc ſenſus, quid tibi mentis erat?

Fama eſt flebilibus mœſtam te vlulaſſe querelis,
Sæpius & nomen congeminaſſe meum.
Et nunc crudelem demiſſa uoce maritum,
Nunc matrem lacrymis ſollicitaſſe piis.
Stat ferus ille tamen, ſpernitque precantia uerba,
Verba uel immanes apta mouere feras.
Hei mihi cur mœſtis cùm impleres queſtibus urbem,
Non potui infœlix obuius eſſe tibi!
Haud ſecus atque olim furiata mente Corœbus,
Caſſandram cùm Aiax impius extraheret,
Tunc me inieciſſem medium moriturus in agmen,
Nulláque mors toto notior orbe foret.

AD MILITES GALLOS, CVM AD *bellum Neapolitanum proficiſcerentur.*

Quos chara è patria auulſos, & dulcibus aruis
Sæuus amor belli miſit in Heſperiam,
Pergite fœlices, fatiſque uocantibus ite,
Quò uos ipſa uocat Gallica Parthenope.
Illic, ſi quid erit uobis virtutis auitæ,
Et tanget patrij pectora Martis amor,
Tot fruſtrà repetita Ducum infœlicibus armis
Procumbent ueſtra mœnia capta manu.
Tunc Siculum ſcelus ulciſci, patriiſque ſepulchris
Soluere Achillæas inferias dabitur.
Aſt ego qui Veneris miles, Martémque peroſus
Haud animo tantum concipio facinus,

Soluere

Soluere tentabo captiuæ uincla puellæ,
Quæ mihi longè ipſis charior eſt oculis.
Hæc repetenda mihi tellus eſt uindice dextra,
Hoc bellum, hæc uirtus, hæc mea Parthenope.

AD POLYDORVM DE FAVSTINA.

Docte, quem primùm Polydore nobis
Præpotens iunxit nemorum Diana,
Vinculo ſed mox propiore uinxit
Innuba Pallas:
Me fluens humor cerebro malignus,
Febris atque ardens, & anhela tuſsis
Iam decem totis retinet diebus
Membra trahentem.
Non mihi dulcis latices Lyæi,
Sed ſitim ſedant medicata noſtram
Pocula, atque imas penitus perurit
Flamma medullas.
Auget hunc ignem Veneris fauilla,
Et Puer ſæuo metuendus arcu,
Noſtra qui durus grauiore fixit
Pectora telo.
Me ſuis urit facibus puella,
Quam ferus clauſam retinet maritus,
Dum ſuæ raptum metuit rapinæ,
Noſtráque tela.
Et quis in tali timidus puella

Non foret, qualem (Polydore) magna
Antè nec uidit, puto, nec uidebit
Roma puellam?
Siue nigrantes oculos, comáſque,
Frontis aut latæ niueum nitorem,
Seu genas ſpectes roſeas, roſiſque
Picta labella.
Seu magis tractes geminas papillas,
Quas ſuis fecit manibus Cupido,
Quæque non una tulimus beati
Gaudia nocte.
Dum fouet molli tepidum lacerto,
Dum leui murmur ciet & ſuſurro,
Dum micat lingua, & uarias per artes
Improba ludit.
Hanc Iocus ſemper comitatur, ipſi
Alites circumuolitant Amores,
Gratia, & Luſus, Veneriſque ſemper
Turba miniſtrat.
Hæc meos febris populatur artus,
Hic meas ignis furit in medullas,
Sæuus ut latè furit in patentes
Sirius agros.
Hanc iuuat tota, Polydore, Roma
Perſequi raptam medios per ignes,
Quę decem digna eſt repeti per annos
Vindice dextra.

SOMNIVM.

N ox erat, & placidum carpebant cuncta ſoporem,
Cùm Puer in ſomnis uiſus adeſſe mihi.
A rcum læua tenet, tenet aurea ſpicula dextra,
Candenti ex humero picta pharetra ſonat.
I lle meos cernens uigili ſub mente dolores,
Lumináque è lacrymis turgida facta meis,
V ltrò me timidum uerbis compellat amicis,
Atque meas lacrymas ſic miſeratus, ait:
P arce tuum, iuuenis, conſumere luctibus æuum,
Et noſtra toties de leuitate queri.
Q uæ tibi non noſtra, ſed ſæui fraude mariti
Rapta eſt, illa tibi reſtituenda uenit.
Q uid me, ſæue Puer, deceptum fraude maligna,
Tu quoque nunc falſis ludis imaginibus?
S i cupis ut credam, ſtygias teſtare paludes,
Aut aliquo dubiam pignore ſtringe fidem.
S ume, ait, & pictis pennam detraxit ab alis,
Certior ut fias hoc tibi pignus erit.
S ed quid ab hoc tandem ſperandum pignore certi,
Firmatura fidem ſi mihi penna datur?

VOTVM AD VENEREM.

S i per te alma Venus, rerúmq; hominúmq; creatrix,
Qua ſine nil animis, corporibúſque placet,
S idereis Fauſtinæ oculis, uerbíſque fruiſci,
Et liceat noto reddere membra toro,

N on tibi candenti ſtabunt de marmore templa,
Hoſtia nec ſanctos corruet ante focos.
P urpurei ſedenim flores, uiolaq́; , roſaque,
Párq; columbarum, Diua, tibi dabitur.
S uſpenſaque tibi ſoluentur uota tabella,
Omnibus & ſeclis charta loquetur anus:
A miſſam mihi te Fauſtinam reſtituiſſe,
Hoc eſt ipſum me reſtituiſſe mihi.

VOTI SOLVTIO.

I am mihi mea reddita eſt Columba,
V os triſtes elegi ualete longùm.
A t uos molliculi uenite uerſus,
D um cano reditum meæ Columbæ,
Q uam plus ipſe oculis meis amabam,
C uius baſia, blandulúmque murmur,
L uſus, nequitiæ proteruiores,
E t morſus poterant, micante roſtro,
I pſum uincere paſſerem Catulli.
N am mellita fuit, uenuſta, bella,
P ulchra, candidula, atque delicata:
N il mage ut queat eſſe delicatum,
M ellitum magis, aut magis uenuſtum.
V t uobis malè ſit, mali Cinædi,
F ures improbuli, inuenuſtulique,
Q ui talem mihi tam diu abſtuliſtis
P ulchram, candidulã, meam Columbam.
A t uos, hendecaſyllabi frequentes,

Verſus

Verſus molliculi, uenuſtulique,
Adeſte huc, precor: & quot eſtis omnes,
Formoſæ Veneri, boniſque Diuis
Votum ſoluite pro mea Columba.

BASIA FAVSTINAE.

Cùm tu ad baſia noſtra ſic reflectis
Ceruicem niueam, Columba, pæti
Molle ut neſcio quid natent ocelli,
Præ deſiderio mihi liqueſcit
Ipſa penè anima, in tuúmque ſenſim
Prorſus exanimis ſinum relabor.
Admotis ſed ubi hinc, & hinc labellis,
Vdo tramite mutuùm recurſant
Linguæ, & ambroſios anhelo ab ore
Flores carpere mi licet beato,
Tunc mi, tunc uideor Iouis tonantis
Aſſidere epulis, ſacrúmque nectar
Haurire intrepidè, Deûm ſodalis.
Si ſummis bona proxima, ô Columba,
Præbes tam facilis beato amanti,
Cur tu ſumma negas miſello, & una
Miſellum facis, & facis beatum?
Num forſan metuis Deus fruendo
Ipſe ne efficiar, uelímque ſolus
Te ſine Elyſios uidere campos?
Hunc, hunc pone metum, uenuſta, bella,

Vitæ dimidium meæ Columba:
Nam quæcunque oculos tuos tenebit
Sedes, illa mihi domos Deorum,
Et campos referet beatiores.

DE POETARVM AMORIBVS AD GORDIVM.

Gordi plus oculis amate nobis,
Quicquid Lesbia, Delia, *&* Corinna,
Quicquid Cynthia, *quicquid &* Lycoris,
Quicquid Stella, Nina, *& recens* Neæra,
Laura, & Candida, *uel fuit* Gelonis,
(Vt noſtras quoque nominem puellas)
Caſſandra æmula Laureæ *puellæ,*
Quicquid Paſithea, *& uenuſta nuper*
Mellina, & numeris Oliua *noſtris*
Dicta (ſi locus inter has Oliuæ*)*
Hoc Fauſtina *mea, hoc mea eſt Columba,*
Hoc Fauſtina *tua, hoc tua eſt Columba:*
Ob id nunc cupiam hîc adeſſe, Gordi,
Et quicquid cecinit tener Catullus,
Et quicquid cecinit tener Tibullus,
Quicquid Naſo *canit,* Propertiúſque,
Gallus, & Iouianus, Actiusque,
Quicquid ipſe Marullus, *&* Petrarca,
Quicquid Beza *canit, canit* Macrinus,
(Vt noſtros quoque nominem Poëtas*)*

Ronſar-

Ronſardus grauis, & grauis Thyardus,
Mollis Baifius, mihique (ſi quis
Probatos locus inter-eſt poëtas)
Optarim ueteres meos calores,
Gordi, ut ſic melius queam referre,
Fauſtinámq; meam, & meã Columbam,
Fauſtinámq; tuam, & tuam Columbam.

DE AMORIS VIOLENTIA
ex Anacreonte.

Frontem cornigeram dedit iuuencis
Natura, alitibus dedit uolatum,
Fecit cornipedes equos, fugaces
Auritos lepŏres, natatiléſque
Piſces, fulmineos ſues, leones
Fecit magnanimos, viros ſagaces:
Aſt hoc ingenio uidens negatum
Eſſe fœmineo, dedit puellis
Formam igne, atque acie potentiorem.

AD FABVLLAM CVR AMA-
toria non ſcribat.

Quòd nullos faciam, Fabulla, uerſus
(Quamuis tot faciam, Fabulla, uerſus)
Qualeis, qui populo ſuos amores
Laſciuis nimiùm explicant libellis,

Miraris, tetricum & uocas poëtam,
Rugoſum nimis, & nimis Catonem,
Subinde hoc repetens Catullianum:
Nam caſtum eſſe decet pium poëtam
Ipſum, verſiculos nihil neceſſe eſt.
Sed nobis aliter quidem uidetur,
Nec vatem decet eſſe tam pudicum,
Qui uerſus faciat parùm pudicos.
Nam quid turpius eſt, Fabulla, quæſo,
Si gallum hunc facias, Deo ſalace,
Cui uerſus decet eſſe prurientes?
Scimus quid ſit Amor, Fabulla, ſcimus:
Eſtque in uerſiculis bonus Cupido
Noſtris plurimus, & Venus iocoſa,
Blando quæ docuit ſonare plectro,
Dum noſtris licuit bonis fruiſci,
Et noſtras Domina fouente flammas,
Ignis mollibus arſit in medullis.
Nunc nos læta fugit iuuenta, nóſque
Diuexant animi æſtuantis undæ,
Et curæ uigiles, metúſque ſæui,
Omnes qui Veneres, Cupidinéſque,
Luſus, nequitias, ſales, iocóſque,
A noſtris abigunt, Fabulla, Muſis.
Quare quod ſupereſt, Fabulla bella,
Si quid te lepidi iuuant libelli,
Quos ſcripſit manibus ſuis Cupido,
Dictarunt Charites, canunt poëtæ,

Ediſcunt

E diſcunt iuuenes, tenent puellæ,
E t quos ipſi etiam audiunt libenter
S enes frigiduli, grauéſque matres,
A ut tu noſtra legas nimis pudica,
A ut tu nos facias minus pudicos.

DE COECO VIAM INDICANTE.

N ox erat, & pactá properabam ad tecta puellæ,
I unguntur ſano quæ, Lodoïce, tuo.
Q uà ſit iter quæro (nam me fallebat euntem
Tum fortè in uarias ſemita ſecta uias)
H âc, aliquis dixit, dextra ſimul indicat: atque is
Cæcus erat: cæcum ſuſpicor eſſe Deum.

AD MARINAM, CVR EAM FVGIAT.

C ur te ſic fugiam, tuúmque limen
C urrens prætercam, canem ut bibentem
E x Nilo perhibent, Marina, quæris.
C auſas accipies, Marina, paucis.
E s tu pulchra quidem, uenuſta, bella,
P erpulchrámque habitas domum, ſuperbam,
L autam, magnificam, omnibus patentem:
V erùm nos habitare, flante Cauro,
T am laxè, medico haud ſatis probatur.

AD NEAERAM.

D ebes pro hendecaſyllabis, Neæra,
Nobis baſiolum: Neæra, ſolue.

IN GALLONIAM.

A *etate Hectoream uincis, Gallonia, matrem:*
Atque eadem ſpiras, trux quod Auernus olet.
C *aſta doces iuuenes ſaeui medicamen Amoris,*
Et quo philtra modo ſint fugienda, mones.
S *cilicet & ſuccos, & Circes pocula noſti,*
Quidque trahat Manes, quaeque ſit herba nocens.
S *ed quid longa opus eſt artis praecepta referre,*
Aut quid opus medicas applicuiſſe manus?
T *e uideat, quiſquis timet hunc, Gallonia, morbum:*
Non aliis herbis tutior eſſe poteſt.

IN EANDEM.

G *randior & Niobe, & Pyrrha (Gallonia) noſtra eſt,*
Et ſe noſſe virum caſta puella negat.
C *redo equidem: nam nulla tibi (Gallonia) forma,*
Quam quiſquam ſanus poſſet amare, fuit.

IN ANVM PRVRIENTEM ET *puellam fugitiuam.*

Q *uaedam Neſtoream ſuperans aetate parentem,*
Quae iuuenem ex Satyro redderet Hippolytum,
M *e ſequitur, noſtriſque ſalax amplexibus haeret,*
At riget in noſtro pectore dura ſilex.
M *e tenera & prima florens aetate puella,*
Quae poſſet Pylium ſollicitare ſenem,

Heu

Heu fugit, & noſtros crudelis ſpernit amores,
Quóque magis ſpernit, me magis vrit amor.
Quid faciam? duris illinc me cautibus urget
Caucaſus, hinc ſæuis ignibus Aetna coquit.

IDEM.

Frigidius Scythico cùm ſit tibi marmore corpus,
Cur mea cùm tangis pectora, non rigeo?
Mi faculas ſubdit nimiùm formoſa puella,
Atque oculis noſtram diſſoluit glaciem.
At mihi cur parcunt flammæ? tu frigida præſto es,
Nec cinis in cineres corpus abire meum.
Sic mihi reſtituit torpentia frigore membra,
Sic flammas Cypris temperat ipſa meas.

LIB. AMORVM FINIS.

AD STELLAM.

Stella, Palladiæ decus cateruæ,
Stella, delitiæ nouem Sororum,
Quo nec doctior eſt, probatiórque,
Quo nec candidior, benigniórque,
Nec eſt officioſior ſodalis:
Cùm ferox nimiùm, & maligna Parca,
Crudelis nimiùm, & ſeuera Parca
Hoc te orbauerit optimo parente,
Vnus qui fuit optimus uirorum,
Vt præter lacrymas, grauéſque luctus
Dolenti modò nil tibi relictum
Iam ſit: quid potius dolens & ipſe,
Quàm luctum, & lacrymas tibi dicarim?

IOACH. BELLAII
AND. TVMVLI.

ROMAE VETERIS.

Montibus è ſeptem totum diffuſa per orbem,
Sidera ſublimi uertice Roma tuli.
Sub pedibus terras utroque ab littore preſſi,
Atlantem tenuit dextra, ſiniſtra Scytham.
Iuppiter hos etiam diſiecit fulmine montes,
Et tumulos iuſſit corporis eſſe mei.
Incubuit capiti rupes Tarpeïa noſtro,
Preſſa Quirinali pectora noſtra iacent.
Crura Palatinus, geminos hinc inde lacertos
Collis Auentinus, Vimineúſque tegunt.
Exquiliæ hinc ſurgunt, & ſurgit Cælius illinc:
Hæc quoque ſunt pedibus facta ſepulchra meis.
Sic quæ uiua ſibi ſeptem circundedit arceis,
Mortua nunc ſeptem contegitur tumulis.

LEONIS STROZZAE.

Haud iaceo anguſta magnus Leo conditus vrna:
Non bene tam magnum tam breuis urna capit.

N ec me terra capit: terra ſed gloria maior
Iam certum nautis ſidus ad aſtra uehit.
V tq; meas quondam latè tulit unda carinas,
Sic iuuat immenſi nunc maris eſſe Deum.
E rgo age, qui noſtris ſuccedes lætus habenis,
Iam facilem tutus per mare carpe uiam.

EIVSDEM.

H erculis ad littus fato ſum raptus acerbo,
Herculea noſter laude perennis honos.
H erculis in terris notus labor, æquore noſter,
Ignea uis fatum, præmium utrique polus.

EIVSDEM.

P alladis, & Martis, Neptuni numine fretus,
Conſilio, dextra, puppe timendus eras.
M ente Ithacus pugnax, bello ſpectatus Achilles,
Nauigio Tiphys, hæc (Leo) trina tibi.
S ic ſuus Auſoniæ fato ſublatus Vlyſſes,
Aeacides, Tiphys. mors fuit una tribus.

EIVSDEM.

N on tibi Germanus miles, non miles Iberus
Funeris eſt autor, cauſáque, magne Leo.
G allica (prò facinus) te te dedit impia letho
Magnanimum fratrem quæ premit, inuidia.
I nuidiam frater forti nunc pectore uincit:
Mortuus hanc ueris laudibus ipſe domas.

IN EVNDEM, ET PYRRHVM
Strozzam fratrem.

Vt fratrem Pollux alterna morte redemit,
Sic fratrem uellet ſuperas euadere ad auras
Magnanimus Pyrrhus. ſed nil præſtare neceſſe eſt
Hoc pietatis opus: cùm bello inſignis & armis
Germanum referat geminato ſidere frater.

SYLVIAE MIRANDVLAE.

Coniugis heu manibus paruo iacet abdita ſaxo
(Cætera diſce hoſpes cum gemitu, & lacrymis)
Sylvia, cui clarum dederat Mirandula nomen,
Ipſa Venus formam, Gallia coniugium.
Quæ dum pulchra uirum pulchra cupit eſſe parentem
Progenie, infœlix parturit, & periit.

EIVSDEM.

Lugete ô ſyluæ, montéſque, amnéſque, lacúſque,
Et quicquid Dryadum ruſtica turba colit.
Vóſque leues Satyri, ſylueſtria numina, uóſque
Funerea, Fauni, cingite fronde comam.
Spargite humum lacrymis, præſtanti corpore Nymphæ,
Laurentes Nymphæ, ueſter amor periit.
Ante diem periit ueſtri pulcherrima cœtus
Sylvia, ſylueſtres ducere docta choros.

Syluia (prò ſuperi) qua non præſtantior ulla
Errabat ſyluis, caſta Diana, tuis.

EIVSDEM.

Ergo tui cineres parua clauduntur in urna,
Nec generis ſplendor, uirtus, aut gratia formæ,
Coniugis aut mœſti lacrymæ, luctúſque ſororum
Crudeles potuere Deas, aut flectere Diuos?
At quicunque tuas laudes æquare canendo
Syluia tentarit, magnum huic præſtare neceſſe eſt
Ingenio Picum, unum quem Saturnia tellus.
Phœnicem appellat, fama ſuper æthera notum,
Cuius ut Auſonia immenſi monumenta láboris
Miratúrque, intérque manus ſtudioſa uolutat,
Sic te noſtra feret ſublimi ad ſidera cantu
Gallia, téque ſuam ſemper iactabit alumnam,
Seu formam, moréſque uelit narrare pudicos,
Seu mentem excelſam, paruóque in corpore clauſas
Ingentes animi uires, curámque uirilem.

LIVIAE COLVMNAE NOBILIS *matronæ Romanæ.*

Sic pereat Romæ, peritura Lucretia dixit,
Quæcunque haud caſto uixerit in thalamo.
Dixit, & aduerſo ſacrum ſub pectore ferrum
Condit, & in mœſti concidit ora uiri.
Dura quidem lex iſta fuit, ſed durior illa,
Nuper quam immerita Liuia morte tulit.

Liuia

Liuia defunſto dudum uiduata marito,
Cùm uiuax nimiùm, cùm foret & locuples.
Tanquam caſta parùm, priſcique oblita pudoris,
Hæredis generi concidit icta manu.
Hanc igitur legem ſanguis ſacrabit inultus,
Diues quæ fuerit, mœcha ſit ut genero?
O ſenium infœlix, metuendum & matribus aurum,
Si ſcelus eſt, nimiùm uiuere, diuitibus!

IVLII. III. PONT. MAX.

Si poma arboribus naſcuntur, uitibus vuæ,
Et ſua non mendax fœnora reddit ager:
Si Zephyris tellus fundit uioláſque, roſasque,
Naſcunturque ſuis omnia ſeminibus:
Non poma, aut vuæ clauſo hîc de corpore ſurgent,
Nec feret hæc uiolas, nec dabit urna roſas.
Allia naſcentur, naſcetur ſectile porrum,
Et cepe, & quicquid ſpirat odore graui.
Deliciæ Iuli, ueſci queis ſueuerat olim,
Iuppiter ut dulci ueſcitur ambroſia.
Vos igitur, magni fatum quos tangit Iuli,
Serta quibus deſunt, balſama, thura, dapes,
Hos eius tumulo diuinos ſpargite odores,
Vt dignas habeat Iulius exequias.

MARCELLI II. PONT. MAX.

Tu quoque ſi fati potuiſſes rumpere iura,
Tu Marcellus eras, ô miſerande ſenex.

A t te fata tuis ſolùm oſtendêre, neque ultrà
Pontificis titulo te uoluere frui.
T e, quo nec melior Romanæ contigit vrbi,
Nec meritis maior, nec probitate prior.
H eu pietas, heu nota fides, deuotáque Chriſto
Pectora, & antiquæ Relligionis amor!
N on illo quiſquam belli componere motus
Aptior, aut uitiis acrior hoſtis erat.
Quanta illi in dubiis conſtans prudentia rebus,
Quantum illi ingenium, conſiliúmque fuit?
A h nimiùm fœlix, propria hæc ſi dona fuiſſent,
Ah nimiùm fœlix tu quoque, Roma, fores.

EIVSDEM.

H oc tumulo ſitus eſt Vrbis pater, & pater Orbis,
Romáque cum propriis publica damna gemit.
M arcellum cecinit diuini Muſa Maronis:
Hic quoque Marcellus, ſi licuiſſet, erat.

EIVSDEM.

R omanum imperium Marcello fata dedêre,
Marcellus dignus quòd foret Imperio.
A bſtulit Imperio Marcellum uis quoque fati,
Marcello indignum quòd foret Imperium.

EIVSDEM, ET IVLII. III.

L ittera Pythagoræ Petri ſpectatur in æde,
Quà libet hinc igitur carpe, viator, iter.

Marcelli

Marcelli tumulum, tumulum quoque cernis Iuli,
Hoc tegitur virtus, hoc ſcelus, & uitium.

EORVMDEM.

Vt qui conatur rapidas extinguere flammas,
Sæpe ſolet mediis ipſe perire rogis,
Sic ueteres Iuli cupiens purgare cloacas
Marcellus, diro tactus odore periſt.

CVIVSDAM CANIS.

Latratu fures excepi, mutus amantes:
Sic placui domino, ſic placui dominæ.

ASCANII SANGVINII CARD.
Caraſæ à poculis.

Si matris te damna tuæ, luctúſque tuorum,
Et tangunt generis funera acerba tui,
Hic iterum fer, ſæue puer, uerſamq; pharetram,
Et fractos arcus, & ſine luce facem.
Non tibi iam pater eſt pulchri deflendus Iuli,
Eſt tibi deflendus ſed puer Aſcanius.
Aſcanius, cui (pace Iouis) concederet ipſe,
Qui ſuperis miſcet pocula grata puer.

PETRONILLAE PVELLAE.

Quas potius decuit noſtro te inferre ſepulchro,
Petronilla, tibi ſpargimus has lacrymas.

Spargimus has lacrymas mœſti monumenta parentis,
Et tibi pro thalamo ſternimus hunc tumulum.
Sperabam genitor tædas præferre iugales,
Et titulo patris iungere nomen aui.
Heu gener eſt Orcus, quique, ô dulciſsima, per te
Se ſperabat auum, deſinit eſſe pater.

DELIAE PVELLAE.

Gratia, forma, decus, pietas, candórque, pudórque,
Ingenium, virtus, & probitatis amor,
Quæ bona nulla ſinit longis caneſcere ſeclis,
Si ſolita his eſſet parcere Parca ferox,
Haud ſic rapta fores primo ſub flore iuuentæ,
Delia, nec tecum hoc tecta forent tumulo
Gratia, forma, decus, pietas, candórque, pudórque,
Ingenium, uirtus, & probitatis amor.

IANI BRYNONIS SENA-
toris Pariſienſis.

Bryno olim locuples, magno pòſt ære grauatus,
Confugit ad Muſas, pauperiem fugiens.
Hoc unum ſolamen erat, requiéſque malorum,
Spes una hæc miſero, præſidiúmque fuit.
Ergo is, quicquid adhuc uacua reſtabat in arca,
Contulit in Muſas, tunc quoque munificus.
Tandem ubi paupertas hominem ſic preſsit iniqua,
Nil foret ut Muſis quod daret, interiit.

EIVSDEM.

Multis Bryno fui diues ſtipatus amicis,
Exhauſtus Muſas ſolùm habui comites.
Perfida uiuentem liquit me turba clientûm,
Defunctum ſequitur nunc quoque Muſa comes.

EIVSDEM.

Quattuor in noſtram certarunt numina ſortem,
Plutus, Amor, Fatum, Pieridúmque Deus.
Plutus opes dederat, formæ decus ipſe Cupido,
Parca dedit tumulum, numen Apollo dedit.
Abſtulit unus Amor Pluti mihi munera, Amoris
Abſtulit hei miſero munera Parca ferox.
Me Phœbus Parcæ eripuit, cœlóque locauit:
Eripiet nullus, quod dedit iſte mihi.

EIVSDEM, ET TIBVLLI
comparatio.

En iacet hìc alter conſumptus morte Tibullus,
Seu formam ſpectes, ſeu magis ingenium.
Ingenio facilis, forma ſpectandus uterque,
Sumptibus immodicis hauſit uterque domum.
Muſarum, Veneríſque artes complexus uterque eſt,
Ante diem fato raptus uterque fuit.

GRASSINI IVVENIS.

Exoſus Venerem, Cupidinémque,
Nec pili faciens ſales, iocoſque,

Luſus, nequitias puellularum,
Graſſinus iuuenis Quirini in vrbe
Sic menſes aliquot pudicus egit,
Prorſus ut nimio è rigore poſſes
Priuignum facilè hunc putare Phędræ,
Sacrum uel Cybeles Deæ miniſtrum.
Quod cernens Veneris puer, geménſque
Materna hoc (facinus) licere in vrbe,
Vltrici iuuenem petit ſagitta,
Subiecitque facem ſub ima corda,
Omneis quæ penitus uorans medullas,
Sic lento miſerum peruſſit igne,
Totus ut tenuem iret in fauillam.
Ergo ex Hippolyto nouus Priapus,
Dum fidens ualidæ nimis iuuentæ
Cæcus in Venerem ruit, proteruus
Vt taurus ſolet, æſtuantis aſtri
Nec facem metuit, furens miſellum
Febris corripuit, deditque letho
Incautum iuuenem, neque id uerentem.
Diſcas hinc Veneris timere numen,
Quiſquis ingenio Catoniano
Exoſus Venerem, Cupidinémque,
Spernis delitias, ſales, iocóſque,
Luſus, nequitias puellularum.

CVIVSDAM IVVENIS.

Mutarunt

M utarunt arma inter ſe Mors*, atq;* Cupido*:*
Hic falcem geſtat, geſtat at illa facem.
A fficit hæc animum, corpus ſed conficit ille:
Sic moritur iuuenis, ſic moribundus amat.
V t ſecat hic iugulos, oculos excæcat & illa:
Illa ut amare docet, ſic iubet iſte mori.
D iſce hinc, humanæ quæ ſint ludibria uitæ:
Mors *thalamum ſternit, ſternit* Amor *tumulum.*
T u quoque diſce tuas, Natura*, inuertere leges:*
Si pereunt iuuenes, depereúntque ſenes.

DVCIS BVLLONII.

C orporis Hectorei *magna mercede redemit*
Relliquias genitor, redderet ut tumulo.
T oxica languenti cùm ſciret miſta marito,
Seq́; hoſtem parua ludere poſſe mora,
M aiores effudit opes Breſcia *coniux,*
Bullonium uiuum redderet ut patriæ.
M ortuus ille quidem magna eſt pietate redemptus,
Maiori eſt emptus qui moribundus erat.

MIGNANELLI CARD.

At ſi tempora longiora vitæ
F atorum Dominæ *tibi addidiſſent,*
M ignanelle, ſacri decus Senatus*,*
T e te Roma *patrem uocaſſet, eheu*

Cinxiſſetque caput triplex corona,
Hoc (ſi quiſquam alius) decus merenti.
Sed fœlix nimis, ô nimiſque fœlix,
Cui, ne ſcilicet amplius uideres
Luxum, mollitiem, libidinémque,
Faſtum, ſæuitiam, ſuperbiámque,
Bella, & uincula, cæteráſque peſtes,
Queîs noſtrum malè ſeculum laborat,
Tum mori obtigit, inuidere mortem
Cùm poſſent tibi uel beatiores.

MONLVCII IVNIORIS.

Littora Dardaniæ quondàm ut contingere primus
Dum cupis, & primus Proteſilaë cadis:
Sic cupidus pugnæ foſſa Monlucius hoſtem
Dum prohibet primus, primus ab hoſte cadit.
Hoſtia prima cadit Monlucius: Oſtia nempe
Haud alia poterat conditione capi.
Aſt hæc ne decimum, Galli, vos ducat in annum
Oſtia, Monlucî pectora quiſque gerat.

EIVSDEM.

Hoſpes ſiſte gradum rogo hîc parumper,
Quémque prætereas locum uideto.
Hoc hoc ſub tumulo iacet ſepultus
Monlucî illius (hoc ſat eſt viator)

Natus

Natus optimus optimi parentis.
Qui dum ſorte datum locum tuetur,
Pro foſſa uigil excubátque primus,
Cæco vulnere primus eſt peremptus.
Illum mæſta prius cohors Tribunum,
Mox cæſum ingemuere tota caſtra.

FONTEII VIRI FORTISS.

Dum patria uirtute furit Memorantius heros,
Inuidus hunc Mauors uidit, & erubuit.
Ergo Deus iuuenem cæco petit improbus ictu,
Quem texit clypeo Dia Minerua ſuo.
Aſtabat tum fortè comes Fonteius: in illum
Decidit irati uis inimica Dei.
Fœlix, cui tantæ conceſſa eſt copia mortis,
Et licuit domini fata ſubire ſui.

MONTEBELLI IVVENIS
fortiß.

Nec te carminibus meis tacebo,
O decus iuuenum ferociorum,
Digne Apolline (Montibelle) noſtro.
Cui cùm uix decimo addidiſſet anno
Annos Parca decem, genáſque prima
Vix lanugine pingeret Iuuenta,
Vitæ ſtamina rupit immerenti.

At non indecoram oppetiſſe mortem,
Te quiſquam arguat: ipſe nanque primus
Dum murum ſuperas, manúque ſignum
Præfers intrepidus ferum per agmen,
Pulchram magnanimus necem ſubiſti,
O brutus lapidum furente nimbo,
Crebris glandibus, igneíſque telis.
Te cæſum ingemuit piúſque frater,
Militúmque manus. duces at ipſi
Certatim ſine fine Montibellum
Summis laudibus efferunt ad aſtra.

IN GALLICAM IVVENTVTEM
quæ pro Paulo. *iiij.* Pont. *max. bello* Parthenopæo *occubuit.*

Quonam uos iubeam ſacra hac tabella
Ad cælum merito uolare uerſu,
O Martis *ſoboles, Deúmq; cura,*
Pubis robora lecta Gallicanæ?
Vos dico iuuenes ferociores,
Qui dulci patria procul relicta,
Natis, coniugibus, focis, & aris,
Aut ſi charius his pote eſt quid eſſe,
Per tot heu pelagi æſtuantis undas,
Per tot culmina montium niuoſa,
Flaui littora Tybridis *petentes,*
Pulchram magnanimi necem hîc ſubiſtis.

At cur littora Tybridis petentes
Pulchram magnanimi necem hîc ſubiſtis?
Non uos Theſſalicæ decus rapinæ,
Aut annis Helene decem petita
Attraxit, iuuenes: boni ſed huc uos
Amor pontificis, piúmque bellum
E dulci patriæ ſinu reuulſit
Regis imperium pij ſequutos,
Regis nomine, réque Chriſtiani.
Quare à Principibus bonis putate
Non ueſtri modò uos tuliſſe facti
Si qua præmia uera ſunt laborum,
Sed deſiderium, pióſque planctus,
Quales ad tumulum ſolent parentes
Natis ſoluere luctuoſiores,
Ob id (quandoquidem nihil quod ipſe
Vobis dem melius, mihi relictum eſt)
Mæſtis pro lacrymis, ſacra hac tabella
Iam iam uos iubeo uirûm per ora
Ad cælum merito uolare uerſu.

IN EOS QVI BELLO QVINTINIANO
occubuerunt Lacrymæ.

Per ſaxa, & ſcopulos, uentoſa per æquora uecti,
Dum pulchræ campos linquimus Heſperiæ,
O lecti iuuenes! ô Gallæ robora pubis!
Ad ueſtras mæſti uenimus inferias.

Quintini uos terra tegit, crudele ſepulchrum:
O dolor! ô patriæ funera dira meæ!
Ergo tot inuictas animas, tot fortia corda,
Tot ualidos iuuenes hauſerit una dies?
Qualeis Troia uiros genuit, qualeis tulit Argo,
Vos modò, uos tellus Gallica protulerat.
Vos patriæ uires nuper, uos lumina clara:
Nunc tumuli, & cineres, nunc lacrymæ, & gemitus.
Hectora magnanimum fera prælia deteſtantes
Sic flebant paſſis crinibus Iliades.
Hectora flet genitor, charum gemit Hectora mater,
Hectora Dardanidum mœnia congeminant.
Aſtabat laniata genas, turbata capillos
Andromache coniux, & puer Aſtyanax.
O Phrygij columen regni, quo ſoſpite Troia
Tuta fuit, ſæuos nec timuit Danaos!
Quis mihi te eripuit, coniux dulciſſime? Quis te,
Quis miſeram tecum perdidit Andromachen?
Tu ſpes Dardanidis quondam, tu terror Achiuis,
Per te annos durat nunc quoque Troia decem.
Heu qualem aſpicio! quàm fœdos puluere crines!
Quàm laceros artus! quàm tumidóſque pedes!
At non talis eras, cùm te manus Argiuorum
Armatum ſæuis aſpiceret iaculis.
Cùm pedibus premeres ingentes hoſtium aceruos,
Cùm flammam Argolicis puppibus iniiceres.
Quis nunc attonitæ defendet mœnia Troiæ?
Quo ſtabit miſeri tuta domus Priami?

Tu pulchra heu moriens uertiſti Pergama: tecum,
Tecum unà hoc tumulo Troia ſepulta iacet.
Sic mœſta Andromache: circumflet cætera turba:
Gallia ſic forſan pignora chara gemit.
Viuetis tamen, ô iuuenes, nec nomina ueſtra
Vlla dies noſtris obteret ex animis.
Sed pro coniugibus, natíſque, aríſque, ſocíſque,
Pro patria, aut ſi quid charius eſt patria,
Vos quondam intrepidè pugnantes occubuiſſe,
Omnibus in chartis fama loquetur anus.
Necnon & memores ueſtri, pia turba, quotannis
Ad tumulum matres munera perſoluënt.
Exemplum ut natis, ſeríſque nepotibus hoc ſit,
Atque alij hoc faciant, atque alij, atque alij.
Interea Elyſios campos, ſedéſque beatas
Incolite, & ſolis littora nota piis.
Vos procerum expectant turbæ, & quæ pectore læto
Pro patria fortes occubuêre animæ.
Nos cineres ueſtros ulciſci, nos decet armis,
Hoſtibus inuiſis, hoc decus eripere.
Hoc faciet Rex magnanimus, ueſtríſque ſepulchris
Vltor Achillæas inferet inferias.
Quódque tulit damnum, grauius multò ipſe rependet:
Explicat ut uires machina adacta ſuas.
Sic primùm longo ipſe leo ſe uerbere caudæ
Excitat: at ſi illum dentibus appetiit
Aut canis, aut vrſus, collectam ſurgit in iram:
Atque illi ingentes igne micant oculi.

Ni pius Aeacides cæſum uidiſſet amicum,
A Danais Hector, tutáque Troia foret.
Ipſe Menœtiades euertit Pergama ſolus,
Solus & ipſe armis reddidit Aeacidem.

NOBILISS. ET FORTISS. VIRIS PRAEFECT. TRIBVN. CENTVRION. SIGNIFER. VETERAN. TYRONIB. OMNIBVSQ. VTRIVSQ. MILIT. ORDINIB. QVI BELLO QVINTINIANO VRBE PRIVS COMEAT. ET PRAESID. FIRMAT. CVM INGENT. HOST. COPIIS INIQVO MARTE CONGRESSI DVC. MOMMORANTIO PRO PATR. FORTIT. PVGNAND. OCCVB. IOACH. BELLAIVS AD SEMPITER. POSTERITAT. MEMOR. PATR. VIRTVT. ET AMICIT. ERGO MVLT. CVM LACRYM. P.

TVMVLVS NEAERAE.

Formoſam poteras forma ſuperare Dionem,
Dictynnam ſacræ laude pudicitiæ.
Auguſto germana Iouis tibi frontis honore,
Ingenio ceſſit docta Minerua tuo.
Syrenes cantu, neruis, & carmine Muſas,
Vincebas Charites dotibus innumeris.
Pingere ſi quid acu libuit, tibi ceſſit Arachne,
Lanificas Nymphæ continuere manus.
Omnia uiciſti, uicit te Parca, Neæra:
Dij faciant noſtris uerſibus hanc ſuperes.

IN CINERES MARITI
vxoris lacrymæ.

Quas patris, & nati, charíque in funere fratris
Et nata, & mater perſoluiq; ſoror:
Has tibi nunc lacrymas, coniux dulciſſime, ſoluo,
Qui pater, & natus, qui mihi frater eras.

NÆNIA.

MARITVS, ET VXORIS VMBRA.

MARITVS.

Pro uiolis lacrymas, gemitus pro marmore pono:
Sint precor hæc cineri munera grata tuo.

VXOR.

Tu potius uiolas plenis effunde caniſtris,
Albáque purpureis lilia miſta roſis.

MARITVS.

Quis tam ferreus eſt, amiſſa ut coniuge tali,
Coniugis ad tumulum temperet à lacrymis?

VX.

Nil lacrymæ proſunt, lacrymis haud fata mouentur,
Nec remeat quiſquis trans ſtyga fecit iter.

MAR.

O mihi ſi penſare meis tua fata liceret,
Quàm foret hei miſero nunc mihi dulce mori!

VX.

Aſt hoc cùm fruſtra lacrymis, precibúſque repoſcas,
Quæ mutare nequis, illa ferenda puta.

MAR.

Saltem ſi liceat manes excire ſepulchro,
Et ſemel his oculis ora uidére tua!

VX.

Impia quandoquidem hæc pietas, árs que iſta nefanda eſt,
Parce precor manes ſollicitare meos.

MAR.

Ergo mihi poſthac te, te (mea vita) carendum eſt,
Et potero infœlix te ſine luce frui?

VX.

Non tota interij, nata eſt pars maxima noſtri,
Quíque tuos mores, natus, & ora refert.

MAR.

Heus ubi caſtus amor, probitas, caudórque, pudorq́ue,
Et pietas priſcis æmula temporibus!

VXOR.

VXOR.

Vt noſter ſuper aſtra uolet nunc ſpiritus, utq́ue
Fama obeat terras, iſta dedere mihi.

MAR.

At tibi Parca ferox primo ſub flore iuuentæ
Iniecit duras, heu uiolenta, manus.

VX.

Intereunt flores, ætas lux una roſarum:
Purpurei veris eſt quoque fluxus honos.

MAR.

Hei mihi quis noſtro depellet pectore curas?
Quis feret in tacito gaudia noſtra ſinu?

VX.

Succedet uiduo coniux fidiſſima lecto,
Solamen noſtræ quæ tibi mortis erit.

MAR.

Nulla tuo, coniux ſuccedet nupta cubili,
Nulla etenim ſimilis nupta futura tibi eſt.

VX.

Ergo ſub Elyſiis iungemur uallibus olim,
Atque idem cineres, & teget oſſa lapis.

MAR.

Interea inuitus uiuam tibi nempe ſuperſtes,
Quæ fueras noſtros uiuere digna dies.

VX.

Vt ſupereſſe queas lætos longæuus in annos,
Viue tuos, coniux optime, uiue meos.

MARITVS.

V iuam. ſed ſine te, uita ô mihi charior ipſa,
Sic uiuam, poſsim mœſtus ut eſſe diu.

VX.

D eſine iam tandem triſtes renouare querelas,
Turbantur lacrymis gaudia noſtra tuis.

MAR.

V t tibi do lacrymas, oculos ſic ipſe dediſſem,
Ni mihi perpetuò collacrymanda fores.

IN CINERES MARITI
vxoris lacrymæ.

M armore de Pario, fuſo nec mollius ære,
Nec cineri ſtatuam picta ſepulchra tuo.
N ec cineres ipſos nimio ſtimulata furore
Mortali condam corporis in tumulo,
C ùm tua, mi coniux, ſemper uiuentis & ora,
Et greſſum, & uocem pectora noſtra ferant:
P ectora, quæ quondam fido ſpectata marito
Tam benè pectoribus iuncta fuere tuis,
V t ſi uerus amor mentes poſt fata ſequatur,
Iam tumulo nolis ſplendidiore tegi.
I lla igitur ueterem captet de marmore laudem,
Extincto imponens uaſta ſepulchra uiro,
H auriat aut cineres, longo quæ feſſa dolore
Solamen luctus quærit habere ſui.
I pſa ego candenti lacrymas pro marmore ponam,
Perpetuò manes ſic gemitura tuos.

Donec

Donec longa dies noſtrum miſerata dolorem,
Nos iterum optato iungat in Elyſio.
Myrtea tunc animas vallis ſpectabit euntes,
Atque eadem cineres conteget urna duos.

ALIVD.

Spargimus hoc ſaxum lacrymis: utinámque, marite,
In ſaxum è lacrymis uerſa forem Niobe.

ALIVD.

Hos flores, atque has uiolas, chariſſime coniux,
Spargimus in cineres ultima dona tuos.
Addimus & lacrymas, deſit ne floribus humor:
Atque utinam in florem uerſa forem è lacrymis.

DE DVOBVS AMICIS IISDEM *vulneribus confoſſis.*

Qui ſic vnanimes fuere quondam,
Coniuncti ſtudiis, amore, ludo,
Pares ingenio, paréſqne forma,
Iiſdem ſub laribus, domo ſub una,
Vt poſſes animas duas ſub uno
Clauſas corpore, uel duobus unam
Mentem corporibus putare clauſam:
Iiſdem vulneribus ſimul perempti,
Alter dum intrepidè alterum tuetur,
Vitam quiſque ſuam putans amici,
Sic miſto cinere, oſſibúſque iunctis,
Vno ſub tumulo iacent ſepulti,
Vt unum facilè queas putare.

Quos uno in thalamo tædis fœlicibus olim
Concordi uinctos pectore iunxit Hymen,
Hos uno in tumulo iungi poſt funera Parca,
Hos cælo unanimes uiuere iuſſit Amor.

IN FILIVM MATRIS
lacrymæ.

Non ſolus tu chare iaces hoc nate ſepulchro,
Nec ſolùm cineres hæc capit vrna tuos.
Hic animus tecum eſt: qua te gemit anxia mater
Heu tumulis adſtat flebilis umbra tuis.

OENOPHILI.

Conſulit Oenophilus vatem, & ſua fata requirit.
Eſt ab aquis (dixit) mors metuenda tibi.
Ergo amnes, & ſtagna fugit, fonteſque, lacúſque,
Terretúrque ipſis imbribus Oenophilus.
Sed purum intrepidus nocteſque dieſque falernum
Dum bibit, & lymphas dira uenena putat,
Heu vates nimium ueros! hydropicus humor,
Non rapidus torrens, abſtulit Oenophilum.

PAMPHAGI MEDICI.

Hoc Tumulo tumulus tegitur: miraris? at ipſe
Plus etiam audito nomine credideris.

Pamphagus

Pamphagus hìc iaceo, uaſta cui mole grauato
Pro tumulo venter ſeſquipedalis erat.
Somnus, & Ingluuies, Bacchúſque, Venúſque, Iocúſque,
Numina, dum uixi, ſola fuere mihi.
Cætera quis neſcit? fuit ars mihi cura medendi,
Maxima ridendi ſed mihi cura fuit.
Tu quoque non lacrymas, ſed riſum hìc ſolue viator,
Si gratus noſtris Manibus eſſe cupis.

EIVSDEM.

Si quid erat, uiuum de quo dubitaſſe queraris,
Parce hoſpes, nunc id mortuus experior.

PHYLLIDIS MOECHAE.

Mœcha fui Phyllis, nil ultrà dicere poſſum,
Hoc tantùm poſſum dicere, Mœcha fui.

PARENTVM ET NATORVM.

Mortis diſce nouum genus uiator,
Horrendum aut potius, ſtupendum, & ingens
Portentum. hoc tumulo iacent ſepulti
Gemelli, & ſoror, & parens uterque:
Fame illi rabida, ij dolore ſæuo
Abſumpti. hìc igitur uiator aſta:
Rem totam breuiter tibi explicabo.
Pater cùm ualidam famem timeret,
Quæ totam propè Neuſtriam premebat,

Nulláque ars miſero foret, modúſue,
Nec res ulla domi, domum relinquens
Pauper Armoricas petiuit vrbeis,
Victum quæreret ut ſibi, ſuiſque.
Ergo pignora chara, ſe, domúmque,
Aut ſi charius iis quid eſt, viator,
Vxori miſeræ miſer maritus
Commendat lacrymans. rogat, iubétque
Hanc bono eſſe animo. breui affuturum
Seſe illi recipit. reuulſus ægrè
Diſcedit. reditus, famíſque coniux
Sed longæ impatiens, gemens & ipſa,
Virum ut repperiat, domum relinquit.
Natæ (hæc maior erat) miſella mater
Commendat geminos, iubet, precatur,
Promittitque eadem, pius maritus
Quæ antè dixerat. obſequens puella
Sedulò hoc ſatagit. ſuum ſed ipſa
Dum fraudat Genium, ſuis ut eſſet
Fratribus ſatis, heu pium ſororis
Exemplum! nimio grauatus imbre,
Solis uel nimia face uſtulatus
Flos ut languidulus cadit, miſella
Sic tandem iacuit. fames ſed illos
Egit in miſeros iacentis artus.
Reuerſi intereà domum parentes,
Heu ſpectacula dira! ſemipaſtum
Corpus reperiunt, feróſque iuxta

Hiantes

Hiantes pueros uident. quid ultra?
Horror cætera non ſinit. miſellis
In os iniiciunt cibos: at illi
Guſtato minimùm cibo, parentum
Ante ora exanimes cadunt. parentes
Mæror occupat: in ſuóſque natos
Et ipſi exanimes cadunt. teguntur
Vno omnes tumulo. I viator, i nunc
Orbatæ Niobes feros dolores,
Aut diram memora famem Sagunti.

BRISSACAE NOBILISS.
Matronæ.

Lugete ô Charites, bonæque Muſæ,
Lugete ô probitáſque, caſtitáſque,
Et quantum ueteris fuit pudoris.
Briſſaca hoc tumulo iacet ſepulta:
Quæ dum florida ver peregit ætas,
Tam formoſa fuit, fuiſſe fertur,
Quàm uel ipſa Venus, proba & pudica,
Quàm quæ ex uertice prodiit paterno,
Quàm Phœbi ſoror, aut ſoror Tonantis.
Poſt ætate grauis, ualente ſed ſic
Corpore, atque animo, ut ualent puellæ
Cultu, pectore, moribúſque ſanctis,
Qualis Veſta fuit, Deûmque mater,
Sic tamen facilis, benigna, blanda

Conuictu, intuitu, alloquutione,
Omni ut depoſita ſeueritate,
Quam triſtis nimium aduehit ſenectus,
Nil, præter ſenium, ſenile haberet.
Si quæris ſobolem, genúſque clarum,
Orta Boyſiadum *è domo uetuſta*
Briſſacum genuit. ſat hoc uiator,
Norunt cætera Thuſcus, *atque* Iberus,
Germanúſque ferox, ferox Britannus,
Et quicunque alio ſub axe Phœbum
Naſcentem uidet, aut uidet cadentem.
Illam regia Margaris *ſolebat*
Vt matrem colere, & uocare matrem,
Vt matrem quoque nunc gemens ademptam.
Hunc ergo tumulum, optimæ ut parenti,
Atque hoc μνημόσυνον *ſui doloris,*
Quando nil aliud licet, nihilque eſt
Quod ſolui melius queat ſepultæ,
Princeps optima, nobiliſque virgo
Briſſacæ lachrymans ſuæ ſacrauit.

EIVSDEM.

Magna parens, matrona potens, decus addita cælo
Briſſaca hoc tegitur contumulata ſolo.
Fœlix, Briſſaci *cui contigit eſſe parentem,*
Cuius & interitum Margaris *ipſa gemit!*

BONYVETI VIRI FORTISS.

Si cuius tumulum hic uides, viator,

Hunc

Hunc dicam Aeacidæ parem fuiſſe,
Seu ſpectes faciem, decúſque formæ,
Seu dextram indomitam, igneáſque plantas:
Quæ magno ſolita eſt haberi Homero,
Fidem uerſibus hanc meis habebis.
At ſi magnanimi eſſe Bonnyueti
Hunc dicam tumulum: mihi, viator,
Hoc hoc ipſe mihi, ampliúſque credes.

EIVSDEM.

Gallia, Taurinum, *Cælum,* Mars, Pallas, *&* Orbis,
Singula pro tumulo ſunt, Bonyuete, *tibi.*
Gallia te genuit, Taurino *charus, &* Aſtris,
Militibus *Gallis tu quoque charus eras.*
Affuit ingenium, terris tua fama uagata eſt,
Nunc aliquid repetunt hæc quoque cuncta tui.
Gallia corpus habet, Taurini *cor tumulatum eſt,*
Cælo animus, Marti *ceſſit at ipſe dolor.*
Virtutem Pallas *ſacrata in ſede locauit,*
At famam, & titulos maximus Orbis *habet.*

PYRRHI STROZZAE.

Quanta fuit Pyrrho *caſtrorum cura,* Philippi
Quanta fuit nato martia uis animi,
Quanta fuit Pœno *patientia, quantáque uirtus*
Scipiadæ, aut rigido quanta fuit Mario,
Quanta fuiſſe tibi fertur uigilantia, Cæſar,
Quanta fuit cunctis gloria militiæ,

Tanta fuit Strozzæ dubij experientia Martis,
At tanto non tam ſors fuit æqua Duci.

EIVSDEM.

Per uarios caſus, per multos Strozza labores,
Mille per inſidias, vulnera, tela, neces,
Aërium ſibi fecit iter, cœlóque receptus,
Lucida ſub pedibus conſpicit aſtra ſuis.
Sic magni Alcidæ ſortem perpeſſus iniquam,
Ipſe quoq; Alcidæ præmia Strozza refert:
Et quam non potuit uiuus, nũc lumine caſſus
Fortunam uincit, uincit & inuidiam.

GVLIELMI BELLAII
Langei.

Hîc ſitus eſt Langeus. ultrà nil quære viator:
Nil maius dici, nil potuit breuius.

MELLINI SANGELASII.

Pierides, Paphiæque ſimul lugete puellæ,
Et ſi quod priſcis numen Amoris erat.
Túq; adeò, tu Phœbe parens, tu dia Minerua,
Et cum blandiloquo Suada diſerta Deo,
Tu Diua ante omnes, cœlo quę nomina ducis,
Aurea quòd cæli ſydera cuncta notes,
Lugete uno omnes poſitas in corpore dotes
Vnius interitu nunc periiſſe graui.

Heu periit noſtri Mellinus gloria ſecli,
Ipſe etiam humani deliciæ generis.
Auribus ille fuit Regum gratiſſimus unus,
Mellifluus vates unus & ille fuit.
Cúmque ex munifica ſtudioſi principis aula
Ipſe ſibi ingentes quærere poſſet opes,
(Quod propriũ vatũ eſt) paruo contentus, in omneis
Vel minimos vates officioſus erat.
Teſtantur multi, hoc commendatore, poëtæ
Diuitiis aucti, muneribúſque nouis.
Cætera quis neſcit? nec Pindo Delius ipſe,
Nec magis eſt ſyluis Delia nota ſuis,
Quàm Gallis Mellinus erat, cui melle fluebat
Mellita ex lingua dulcius eloquium.
Illius ut cecinit mellitos Regia verſus,
Illius interitum ſic quoque & ipſa gemat.

SVI IPSIVS.

Clara progenie, & domo uetuſta
(Quod nomen tibi ſat meum indicarit)
Natus, contegor hac (viator) urna.
Sum Bellaius, & poëta. iam me
Sat noſti puto. num bonus poëta,
Hoc uerſus tibi ſat mei indicarint.
Hoc ſolùm tibi ſed queam (viator)
De me dicere: me pium fuiſſe,
Nec læſiſſe pios: pius ſi & ipſe es,
Manes lædere tu meos caueto.

IDEM GRAECE FIDELI-
ter expreſſum.

Ἀμφότεροι, γενεῇ τε φανὸν, μεγάροις τε παλαιῶν
  Λαμπόμενοι γενέων, σῆμα νέκυν κατέχει.
Οὔνομα πάντας ἐμὸν δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστὸν
  Τῆς γενεῆς δείξει σοι κλέος ἡμετέρης.
Οὔνομα Βελλαΐος μεθέπων, καὶ ἀοιδὸς ἀκούω.
  Νῦν ἐμὲ γινώσκειν ξεῖνε τις δὴ δύναται.
Ἀλλά γ' ἐμῶν ἐπέων (καλὸς εἴπερ ἀοιδὸς ἐπίχθων)
  Λείψανα πιστώσει σοι τόδε νηφεκέως.
Μοῦνον ἐγώ σοι τοῦτο λέγειν φίλε ξεῖνε δυναίμην
  Ἀμφ' ἐμέθεν. γενόμην πιστὸς ἐν εὐσεβίῃ,
Οὐδέν' ἑκὼν ἀσεβὴς βροτὸν ἤκαχον, καὶ σὺ δίκαιος
  Ξεῖνε τέλεις, ψυχὴν μὴ κακὰ ῥέξον ἐμήν.

K. Οὐηθινώβιος.

IN BELLAICAE MVSAE ET
Latinæ & Gallicæ carmina, Carolus
Vtenhouius Iunior. G.

M *ulta quidem læta, frontis quoque multa ſeuera,*
Sunt tua diuerſis edita ſcripta locis.
N *on tamen urbanis ea ſunt contraria dictis,*
Omnia ſunt lepidis miſta ſeuera iocis,
N *il ea fellis habent, nocui nihil illa ueneni,*
Abſtinet à ſalibus, candida Muſa, nigris.
V *tile iucundo doctus miſcêre,* Poëtas,
Omne ferens punctum, maximus inter eris.
N *am modò quod radat, modò quod demulceat aures,*
Materia ſcripto conueniente canis.
E *ſte procul tetrici, teneri procul eſte* Poëtæ,
Quique canis Paphiæ *furta nefanda* Deæ.
N *il niſi* Bellaïus *bella canit arte politum,*
Nil niſi conceſſos, legitimóſque iocos.
I *llius in flammis, nullus uel amoribus ardor,*
Illius ignitus nullus in igne calor.
E *cquid ab his rigidi teneros prohibetis alumnos?*
Hîc nihil eſt pueros, quod uetet eſſe probos.
H *os licet, hos matrona poteſt, ſine crimine, verſus,*
Hos pueris fas eſt euoluiſſe iocos.
V *irgo uerecundi, puer, & matrona, pudoris,*
Hîc nihil obſcœni, quod doceantur, habent.
V *is igitur pueros ſceleratis artibus vti?*
Vis animum uitiis inficiántque ſuum?

N*on ego. nulla bonos ego corrumpentia mores*
Carmina diſcipulis propoſuiſſe uelim.
F*orſan & extaret ſi vates, vate magiſtro*
Quo puer ad uitium doctior eſſe queat,
H*unc tetigiſſe vetem, doleam uidiſſe poëtam,*
Edidiciſſe ſcelus grande, nefáſque putem.
C*armina* Bellaij *(nihil eſſe diſertius illis)*
Perlege, nil illis cultius eſſe feres.
P*erlege* Bellaij *non noxia carmina vatis,*
Vtilitate ſua pagina nulla uacat.
N*ámque leues* Elegos, *numeros ſeu ſurgit in altos,*
Concinit imparibus iunctáue uerba modis.
D*ulcia ſeu lepidis* Epigrammata *miſta* Phaleucis,
Gemmea ſeu ingenij, Margari, *dona tui.*
I*nnumeris pacem potiorem ſiue triumphis,*
Seu canit heröa bella cruenta tuba.
H*unc modò* Naſonem, *modò dixeris eſſe* Maronem,
I*llius inuentum iámque,* Catulle, *tuum.*
S*ic ſua* Bellaius *numeris polit omnia bellis:*
Nullus in illius carmine næuus ineſt.